

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

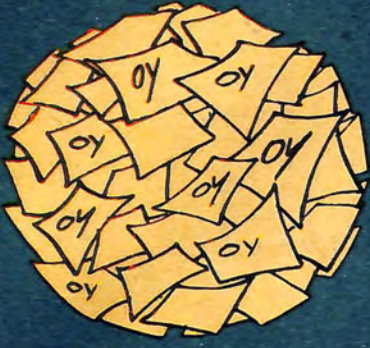
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

APOLLO - 12 L.

Paul Klee

çiti kullananın seçin kazananın!

ÇİTİ şimdi size dilediğinize sahip olma imkânını veriyor. Size verilene değil de, ihtiyacınız olana sahip olmak ister misiniz ?

O halde aşağıdaki hediyelerimizden dilediklerinizi seçiniz.

HEDİYELERİMİZ

HEDİYELERİMİZ		Çiti Yazılı	Krem Çiti
Adet		Toz Çiti Üst Kapağı Adet	Kavanozu Parçası Adet
10	Oturma Odası Takımı	4	+ 1
10	Poliester Yemek Odası Takımı	4	+ 1
10	Poliester Yatak Odası Takımı	4	+ 1
10	Arçelik Buzdolabı (10,2 ayak emaye)	3	+ 1
10	Arçelik Çamaşır Makinası (otomatik)	3	+ 1
10	Junker+Ruh Fırın (tam)	3	
10	Beko Dikiş Makinası (ayaklı)	2	
10	Arçelik Elektrik Süpürgesi	2	
10	Arçelik Gaz Sobası (borulu)	1	
10	Pırlanta Yüzük (tektaş)	3	+ 1
10	Pat Astragan Kürk Manto	4	+ 1
4	Sabena İki kişilik Uçak Bileti (İstanbul - Brüksel gidiş dönüş)	4	+ 1
10	Halicıbaşı Taban Halısı (Isparta)	2	
50	Aksu Battaniye (ekstra kalite iki kişilik)	1	
10	Philips Teyp (ses alma cihazı)	3	
20	Philips Ceryanlı Pikap	1	
20	Philips Ceryanlı Salon Radyosu	1	
10	Boğaziçi Bisiklet (28" 1 1/2) ve	2	
4	ANADOL	5	+ 1
1	FIAT TRAKTÖR	6	+ 1

TOZ ÇİTİ çamaşırlarınızı tertemiz,
KREM ÇİTİ bulaşık lavabo ve fayanslarınızı
pırlı, pırlı yapar.

çiti D.E.V.A. SANAYİ ve TİCARET A.Ş. mamûlûdür.

nasıl kazanacaksınız?

Önce hediyelerinizi seçiniz. Sonra, seçtiğiniz her hediye için karşısında gösterilen sayıda TOZ ÇİTİ kutusu üst kapağı ile, KREM ÇİTİ kavanozundan makasla keseceğiniz ÇİTİ yazısını isim ve adresinizle birlikte "ÇİTİ Bahçelievler, Bakırköy İSTANBUL," adresine postalayınız. Hediyeinizin adını mutlaka zarfın üzerine yazınız. Seçtiğiniz her hediye için dilediğiniz kadar katılma imkânına sahipsiniz. Göndereceğiniz her zarf kazanma imkânınızın artmasını sağlayacaktır.

Hediyeler noter huzurunda yapılacak dört çekilişte dağıtılacaktır. İlk çekiliş 31 Temmuz 1969 gününe kadar elimize geçecek zarflar arasından 4 Ağustos 1969 günü yapılacak ve kazananlar bilâhare ilân edilecektir.

D.E.V.A. Ev İhtiyaç Maddeleri Grubu ve Admar mensupları çekilişlere katılamazlar.

BAKKALINIZDAN **çiti** BROŞÜRÜNÜZÜ İSTEMEYİ UNUTMAYINIZ.

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Temmuz 1969

Mehtap

BAZI yaz akşamları İstanbul'un göğünde tostoparlık ve sapsarı bir Ay görünür. Boğaz'ın sularına düşürür ışığını... Küçük dalgacıkların kenarını gümüş iplikle işler... Nice şairin, nice sanatçının hayalini binlerce yıldan beri beslemiş bir küçük yıldızdır Ay...

Kandilli yüzerken uykularda Mehtabı sürükledik sularda..

diyen ozan, gerçekte mehtabı sulara sürüklememiş, mehtabın iz düşümü peşinden sürüklenmiştir. Yüzlerce yıldan beri neler yazılmadı Ay için? İnsanlar ilham perisinin kanatlarına binip yedi kat gökyüzüne yükseldiler. Ay'ın çevresinde sanatçının dehası kaç tur attı şimdiye kadar? Mehtabın altın merdiveninden kaç yazar tırmanmak istedi? Yıldızlara yönelen şair düşüncesinin ilk istasyonu, gecemizin ışığı, meçhul dostumuz, uzak yakınımız, ve en yoksulundan en zenginine kadar tüm insanların zevk kaynağı Ay idi.

Artık bütün bunlar geride kalıyor.

Bilim adamının hesapları, şairlerin hayallerini geçmiştir.

Ay'a varmak için ilham perisinin kanatlarını takınmak yerine bir uzay gemisinin içine girmeyi tercih ediyor insan...

Ve insan, gökyüzünde asılı yıldızda doğru uzanıp, bir bakır mangalın ateşini karıştırır gibi Ay toprağını karıştırıyor; külleri eşelercesine eşeliyor yıldızı...

Nereden nereye gelinmiştir?

İlkel kableler içinde Ay'a tapanlar vardır..

Ay'a insan kurban edenler vardır..

Yirminci Yüzyıl insanı ise, Ay'ı ayaklarıyla çiğneyip elleriyle tanımaktadır.

Yarım yüzyıl, yani elli senecik içinde, insan, Atlantik'i bir pır-pır uçakla aşmış, ve bir sıçramada Ay'a ulaşmıştır.

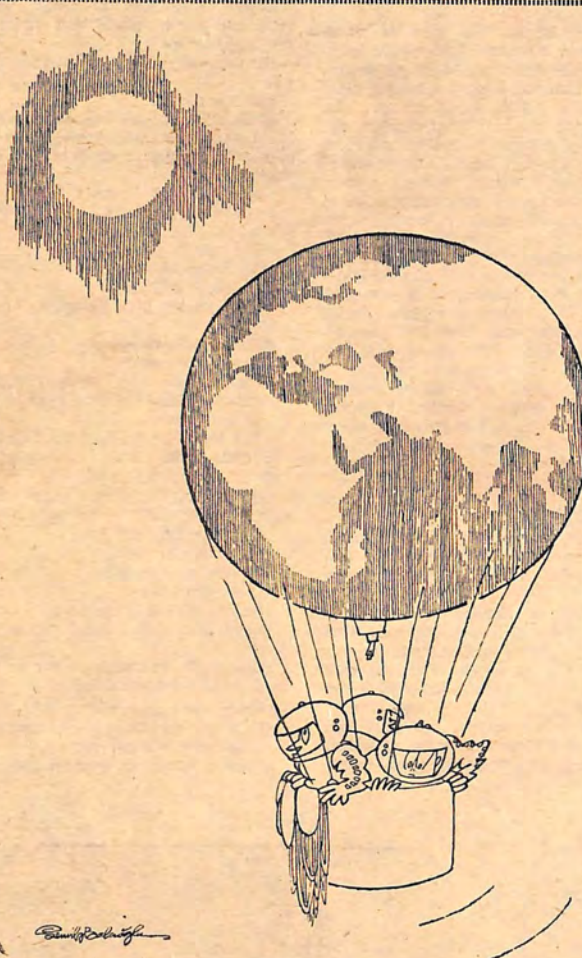
Ne var ki bilim ve tekniğin bu gelişmesine tüm insanlık ayak uyduramıyor.

Nasıl uydursun ki?

Cape Kennedy istasyonunda Yirminci Yüzyıl insanı uzay elbiseleri giyerken Anadolu'da bizim tartışmamız:

- Kadınlar çarşaf giymeli mi?
- Hanımlar yüzünü açmalı mı?
- İslâm'da tesettür esas mıdır?

Sibirya'dan Venüs'e uzay aracı ve Florida'dan Ay'a insan yolla-

AY YOLUNDA!

AKBABA

Fevkalâde bir özel sayı hazırladı
GELECEK HAFTA

Ay sayısı

Ay'a ilk ayağı biz attık

Suavi SÜALP bildiriyor :

DAKİKA DAKİKA AY YOLCULUĞU

Suat YALAZ'ın fırçasından

AY PANORAMASI

Necdet Rüştü EFE'nin şaheser bir şiiri :

Ay'a Dair

Ay hikâyeleri, Ay karikatürleri, Ay fıkraları

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

uyandı!

nırken biz Osmanlı şekerlemesi içinde horluyoruz. Dilimizdeki tekerleme ise şairimizin bir musradır:

— Aheste çek kürekleri, mehtap uyanmasın!

Ve siyasî iktidarımızın iddiası, yaşayışımızın yöneldiği trafik işaretidir. Gururla söyler bizim politikacımız:

— Her ilde her ilçede bir imam okulu açacağız.. diye..

Keşke bir politikacımız çıksa da:

— Her ilde her ilçede, teknik okulları, fizik enstitüleri açacağız.. dese!

Bilime sırtını çevirmiş bir toplum olarak seyrediyoruz ilk insanın Ay'a varmasını...

Onlar Ay'da ilk adımlarını atıyorlar..

Bizim toplumda ise bilim şuuru daha ana rahmine düşmemiş, tarlaya serpilmemiş tohum gibidir.

Ünlü pilot Lindberg pır-pır uçakla Atlas Okyanusunu aştığı zaman biz onlardan bu kadar geri değildik. Çünkü o zaman bizim de Marmara'yı, Ege denizini, Akdeniz'i aşacak uçaklarımız, Lindberg'e yakın pilotlarımız vardı. Aradan geçen zaman içinde ne kadar geri kaldık? Bilim dev adımlarıyla ilerliyor, biz Nurculuğun, Süleymanlılığın âyinlerinde dönüyor, olduğumuz yerde sayıyoruz. Bilim araştırmalarına ayırdığımız para milli gelirimize göre gülünç küçüklüktedir. Bilim adamlarımızı dışarıya kaptırmamız, tepeden tırnağa ters bir politikanın acıklı sonuçlarıdır. Yıllardan beri aynı misrai, kendini tevekkülün tembellik postuna yatırmış derviş edasıyla tekrar ediyoruz:

— Aheste çek kürekleri, mehtap uyanmasın!

Ne var ki biz mehtabı uyandırmamak için kürekleri aheste aheste çekerken, başka uluslar mehtabı uyandırmak için ellerinden geleni yaptılar. Durmadan çalıştılar, didindiler, herbiri çabımız dünyasında bir varlık gösterdiler; ve en ilerde olanlar da taa gökyüzüne yükseldiler...

Ay'a ayak bastılar..

Mehtabı uyandırdılar.

Üstünde insan gezinirken mehtabın uyanmaması mümkün mü?

Uyandı artık mehtap...

Bakalım biz ne zaman uyanacağız?

AKBABA

AKİM:

— Bana bak, dedi Danalı köyünden Fıtkı Osman'a, sen tapu memuruna rüşvet teklif etmişsin. Anlat bakalım bu konuda ne biliyorsan?...

Danalı köyünün garip vatandaşı Fıtkı Osman, gözleri dolu dolu anlatmaya başladı:

— Bey, dedi, bizim bi tapı işi vardı. Allah razı olsun bu yeni tapı memuru Hüseyin efendiden de, eski tapı memuru Gadir efendiden de. İki dene tapı Gadir efendiden aldım, şincik bi tapı da nah bu Hüseyin efendiden aldım... Sabah köyde iki dene davayı satıp gattım cebine 110 gaymeyi. Bunun on gaymesi, bizim gasabada yeme içme paramız. Köyden azığı getirip de işin uzadı mıydı, bu on gayme bize gasaba yerinde üç dört gün bey gibi yeter. Geriye kalan yüz gaymesi de, anamın ak südü gibi helâli hoş olsun, tapıcı efendinin... Neyse beyim, biz 110 gayme cebimizde duttuk yolu. Vardık tapıcının yanına:

«Beyim, dedim, benim şöyle şöyle bi tapı işi var.»

«Olur» dedi ha bu efendi. Sonam bana:

«Nah, şurya otur!» dedi.

Gösterdiği yer goltuk beyim, biz kiim goltuğa oturmak kim? Alışmışık öteki tapıcının zamanından gapı önlerinde çömeşip günlerce beklemeye... Ossat içime bi gurt düşdü: «Ula Fıtkı, dedim, gendi gendime, bu işin başlangıcında bi sakatlık var ya, Allah encamını hayreyle!»

Neyse beyim, biz gene de saygıda gusur etmemek için çıktık, gapının önüne tünedik. Alışmışık beyim, tünere tünemez hemen odacının eline bi paket cıgara tutuşturmaya. Bi keresinde cıgarayı unuttuğum da, beni tee gapının önüne salmıştı:

«Dikelve lan burda!» diyerekden.

Verdim cıgarasını odacının... Hem beyim, melmeket galkındıkça, bizim tapıcının odacısı da galkındı. İlkden köylü cıgarası verirdik, sonam Birinciye çıktık, daha sonam Bafraya, derken Yenice oldu. O gün de bana:

«Ula, dedi, bilmen mi ki sen melmeket hızla galkınıyor, heç Yenice cıgarası olur mu, hadi gat bunu cebine de, bana filitrelişinden al gel! Diğerleri ciğerime dokunuyor.»

Beyim, emir çok yüsek yerden, n'edecen, getdim, verdim Yeniceyi, aldım Harmanı. Tutuşturdum eline:

«Ula, dedi, bunun kenarı yazdırlısı yok muydu?»

«Desen alırdık gardaşım» dedim.

«Olsun olsun, bu seferlik böyle olsun» dedi.

Beyim Allah şahit, bu tapıcı efendi yarım saat bile bekletmedi beni

«Osman efendiii!» diyerekden çırdı.

Beyim, gel de inan, adın Osman amma, efendi sen olduğuna. Şimdi bi içeri giren yanlışknan, memur bi gızar, bi govar, bi dekmeler seni:

«Ula senin neren efendi?» diye- rekten.

Gızmaya yanmam, govmaya yanmam, dekmeye yanmam, efendinin gafası gızar, bizim tapı işi yarına

galır. Bekledim beyim. Bi daha çırdı:

«Osman efendiii!» Getmem vallaha beyim, biz haddimizi bilirlik. Sona gendi dışarı çıktık:

«Osman efendi» dedi. Ne deyim: «Getdi o beyim» dedim.

«Osman Korkmaz sen değil mi-sin?» diye sordu.

«He beyim, benim» dedim.

«Ee, seni çıkarıyom işde.»

«Beyim Osman benim amma, efendi ben değilim» dedim. Güldü:

«Gel benim köylüm gel!» dedi.

Girdik içeri. Masasına oturdu:

«Al tapını» dedi.

Beyim, şaşmışım ki aklım durmuş, heç yarım saatda tapı işi biter mi diyerekden...

«Beyim, bi yanlışlık olmasın?» dedim.

«Niye?» dedi.

«Tez oldu da ondan, dedim. Biz öteki tapıcının zamanında nah bu gapılarda, hanlarda üç dört gün sü-tünürdük.»

«Hadi hadi, al da get!» dedi.

Nasıl gecem beyim?

«Beyim, dedim, bitti mi?»

«Hee, bitti» dedi.

«Essahdan bitti?»

«Aa, tabii bitti.»

«Yâni şincik ben gecem?»

«Elbette.»

«Olur mu beyim?»

«Neden olmasın?»

Elimi cebime atıp, gaş göz ettim:

«Essah gecem?» dedim gene.

«He be!» dedi.

«Şeyi undulmasın beyim» dedim.

«Neyi?» dedi.

«Şeyi...»

Tekrar elimi cebime attım. Yüz

gayme de bi datlı ki beyim...

«Şeyi, dedim, möhürü?»

«Bak, basılı» dedi.

«Ya imzası beyim?»

«O da tamam.»

«Beyim bişi unutmuyasınız.»

Parayı avucumun içine alıp çıkar-dım:

«Beyim bi gusurumuz varsa, he-men yerine getirek» dedim.

«Senin ne gusurun olur ki?» dedi.

«Yâni ya, bi eksikimiz beyim?»

«Güle güle köyüne get!»

«Beyim, şurda bi gırmızı galemle

ŞAHSA ÖZEL

Paşa elinde divit,
Altın kalbli Ecevit.
Kaç oldu böyle yiğit,
Harcanır şahsa özel.

Kimi der; yeter artık,
Bu oyundan usandık,
O der; «Kini bıraktık»
«Buluştuk» şahsa özel.

Kinleri sildi bir yel,
Oyun çalınalı güzel.
Bakakaldı Demirel,
Duygular şahsa özel.

DP. geri gel, aman,
Sihirli el paşadan.
Kuyuya minareden,
Uzandı şahsa özel.

Bu paşamızın huyu,
Baştan başlar oyunu.
Suçluların soyunu,
Affeder şahsa özel.

«Ortann solu» dedi,
Parti yarıya indi.
Umut DP'de şimdi,
Buluş mu? Şahsa özel.

Fikret YILMAZ

yazılmış yer var. İsterseniz, gırmızı galemim parasını verek!»

«Yok canım, daha neler? Haydi, erkenden köyünün yolunu tut da garmanlı galmayasın!» dedi.

Eh, benden günah getdi. Çünkümme, öteki tapıcı, tapıyı verdikten sonra:

«Gırmızı galemim gördün mü gırmızı galemim?» derdi. Anlardık beyim. Çıkımdı dışarı, sevineyim mi, üzülüyem mi bilmiyorum. Şimdi yüz gayme yanıma galdı deyip de sevinsem, ya tapıcının içinde bi eksiki varsa?... Neyse beyim, biz o sevinçnen, yüz gaymeyi gasabada tükettik. Avrada fisdan, çocuklara ışık, bubama şağa, derken bi gurusı galmadı. Vardım getdim köye. Bizim avrat: «Ula Osman, bunlar da ne ki?» diye sordu.

«Heeç, dedim, davarların parası.»

«Peki, hani tapı?»

Çıkardım, gösterdim:

«Ahacık.»

Avrat, tapıya bakıp bakıp:

«Vermedin mi yüzlüğü?» dedi.

«Hee» dedim.

«Ula Osman ne pok yedin sen?

Madem vermedin, vardır bu tapıcının bi eksiki.»

«Ula avrat, yokmuş» dedim.

«Kim dedi?»

«Tapıcı gendi dedi.»

«Ula o masusdan öyle der. Sen de inandın mı?»

Bubam geldi. O da tapıyı evirdi, çevirdi bakdı. Sonunda:

«Madem yüzlüğü vermedin, mutlak bu tapıcının bi eksiki vardır» dedi.

Düşdü mli içime bi alaf. Kim bilir bunu? Bilse bilse Kerim Çavış bilir. Getdim bizim Kerim Çavışın yanına:

«Hal böyleyken böyle Çavış emmi» dedim.

Çavış emmi, daha tapıya bile bakmadan:

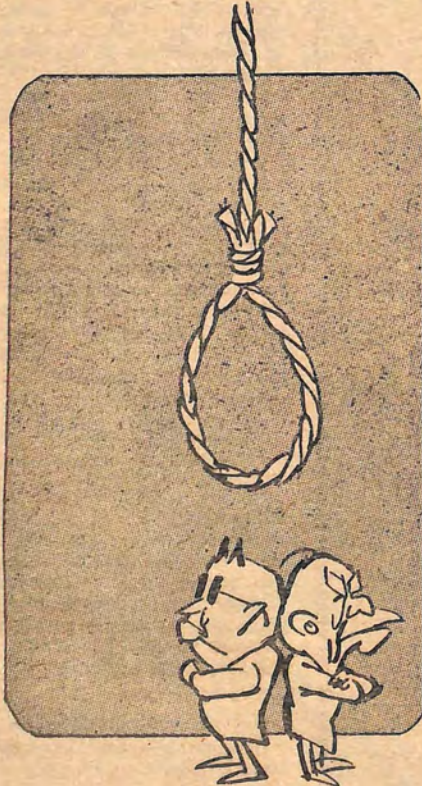
«Vardır bi eksiki vardır. Heç olmaz mı?» dedi.

Sabahı edemedim beyim, sabah erkenden sattım gene iki davayı, gattım cebime yüz gaymeyi, duttum gasabanın yolunu... Vardım bu tapıcının yanına:

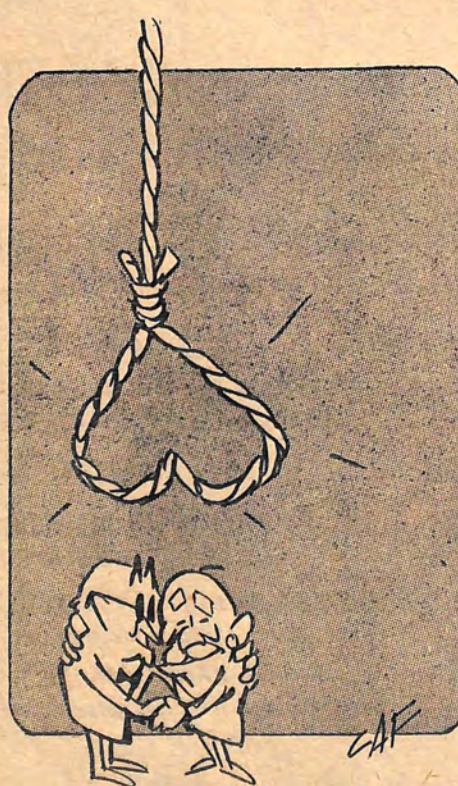
«Beyim, dedim, dün yanlışknan gırmızı galem parasını unuttuğum. Alın bu yüz gaymeyi!»

İşde o sıra, bu efendi, bağardı, çağırdı, candarmalara habar salıp beni yakalatı. Vallaha beyim, beni mapusaneye atsanız bile, gözüm göynüm ferah, neden dersiniz, bizim tapıcının heç bi eksiki galmadı da ondan...

Muzaffer İZGÜ

DÜN...

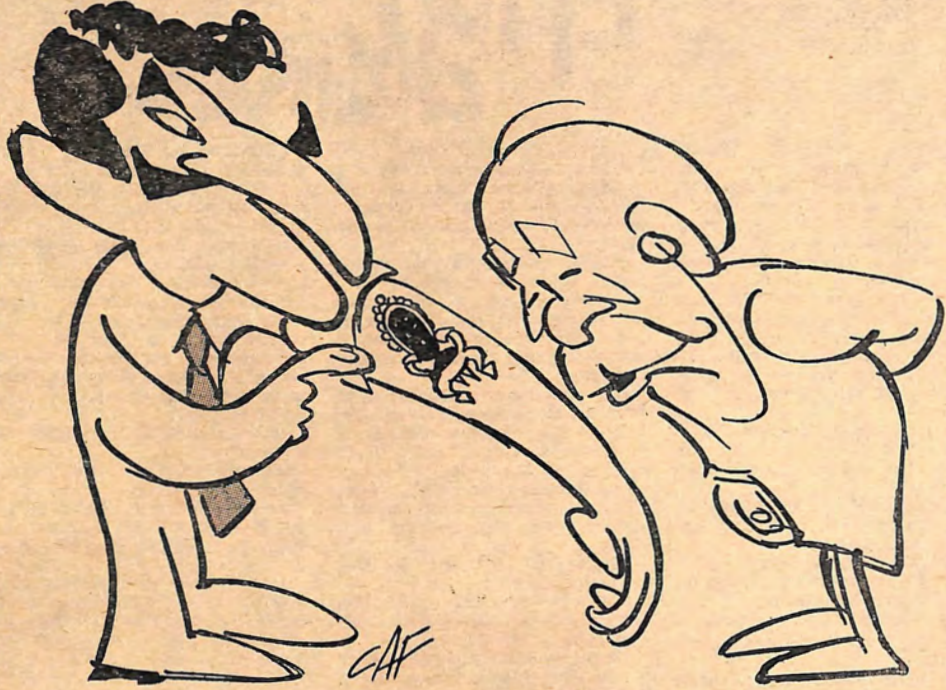
BUGÜN!

Demirel, çöp fabrikasını hizmete açtı. — Gazeteler —

Çöp sanayiimiz!

Ecevit aşı oldu. — Gazeteler —

— Tutar mı dersin Paşam?..

GEÇEN gün idam cezası konusunda bir siyaset koda-manıyla üniversiteden yeni çıkmış bir hukukçu gencin mü-nazaralarına tanık oldum.

Bence aslında bu konuda tartışılacak pek bir şey yok. İdam cezasının toplumu da katilin seviyesine indiren, hiçbir derdi çözümlenemeyip gerginlikleri büsbütün artıran, ortaçağdan kalma bir ayıp ve bir vahşet örneği olduğu apaçık ortada.

Bu cezadan yana çıkanların eskidenberi ileri sürdükleri «ibret yoluyla suçları önleme» gerekçesinin çürüklüğü her zaman belliydi (Ondokuzuncu yüzyıl başlarında İngiltere yasalarına göre hırsızlık idam gerektiren bir suçken yankesicilerin idam seyrircilerinin ceplerinden para aşırıklarını hatırlamak yeter).

Son zamanlarda bu cezaya karşı biriken deliller ve bilgilere bir de istatistikler eklendi. İnsancıl ülkeler birer birer idam cezasını kaldırdıkça görüldü ki bunun yapıldığı yerlerde cinayet suçları artmıyor, azalıyor.

(On, onbeş yıl önce —bizde henüz idam cezalarının gözlerden nispeten uzak bir yerde infazı gibi en basit bir edep tedbirinin bile henüz alınmamış olduğu sıralarda— bir gece yarısı Taksim'den geçerken dolmuş şoförlerinin «Haydi! İdama, idama!» diye bağırduklarını duymuş, insanların koşup arabalara doluşmalarını dehşetle seyretmiştim).

«Sarıyer Canavarı» diye tanıtılan akıl hastasının Sultanahmet'te bir panayır havası içinde asılmasından ve gazetelerimizde bu iğrenç manzaranın karşı karşıya resimlerinin yayınlanmasından sonraki birkaç gün boyunca aynı gazetelerde üstüste cinayet haberleri okurken acı acı gülümsediğimi hatırlıyorum.)

Gelgelelim en medeni geçinen ülkelerde bile sözümlü okunmuş kişiler arasından bugün hâlâ en

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Sadızmin sınırı!

zirva tezlerle idam cezasının avukatlığını eden maskeli sadistler çıkıyor.

Nitekim izlediğim münazarada yalnız rakkamları, ispatlanmış gerçekleri ve mantığı konuşturan sâkin hukukçunun karşısındaki siyasetçi masa yumruklayıp avaz avaz bağırarak abuk sabuk lâflar sıralarken sadece duyguları —hem de en kaba, en çirkin, en alçakça duyguları— gıdıklamaya çalışıyordu.

Bir ara aynen şöyle dedi:

— Suçları ister önlesin, ister önlemesin, dünyada intikam ihtiyacı diye bir şey de vardır. Oç alabilmek ferahlatır insanı. Binlerce yıllık «Dişe diş, göze göz» düsturu boşuna mı konulmuş?

Ben olsam hemen şunu sorardım:

— Binlerce yıl öncenin «ileri» toplumlarında köleler kırbaça çalıştırılıyor, tapınaklarda insanlar kurban ediliyor, arenalarda gladyatörler birbirlerine boğazlatılıp hristiyanlar aslanlara atılıyordu; seçim propagandalarınızda bunları niçin savunmuyorsunuz?

Ama genç hukukçu hiç aklıma gelmeyen bambaşka bir noktaya parmak bastı:

— Eğer toplum suçludan öç alacaksa, bunun yalnız cinayet suçlarına uygulanması için bir sebep yoktur. O zaman aynı mantığa göre hırsızlık edenin mallarını çalmalı, yangın çıkaranın evini yakmalıyız.

Siyasetçi durakladı, hık mık etti, sonra güldü:

— Niye olmasın? Belki de pek iyi olur!

«Niye olmasın?» sorusu üstünde düşünürken önce aklıma bazı pratik güçlükler geldi tabii.

(Örnek: ırz düşmanlığından hüküm giymiş mide bulantısı bir herife verilecek cezanın cellâdi kim olacak?)

Sonra da böyle bir uygulamanın Türkiye'de yatacağı durumları gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Bizde biraz tuhaf suçlar vardır; onların o yoldan cezalandırılması da az bir şey tuhaf olabilir.

En basiti:

Kamyonla adam taşımaya kalkıp düzine düzine vatandaşın ölümüne ya da yaralanmasına yol açmış şoförleri en tapon bir kamyona yükleyip en belâli dağ yollarında saatlerce dolaştırdıktan sonra bir uçuruma yuvarlamak...

Biraz daha az basiti:

İnce demokrasiye paydos demeye kalkmış, radyoyu kendine borazan etmiş, gençliği susturmayı denemiş, basına deli gönleği giydirmiş, uslanmayanları hapislerde süründürmüş kimsele-ri...

Ne yapmak? O günkü yasaklara göre makale yazmaya zorlamak, yine de her sözlerinden türlü anlam çıkarıp deliğe tıkamak, o günlerin dayanılmaz radyo yayınlarını dinletmek mi?

Yok, yok, sadızmin de bir had-di vardır. Gelin biz Türkiye'mizden hem idam cezasını kaldırmaya çalışalım, hem de bütün başka insafsızlıkları.

Refik ERDURAN

Elden düşme

EUROPAEİSCHER Hof Otelindeki odamızın telefonu çaldı. Her dili ana dili, baba dili, kardeş dili kadar bilen yol arkadaşım, (Anası da, babası da, kardeşi de ayrıca ikşer üger dil bilirdi.) yapıştı telefona. Almanca yerine temiz bir Fransızca ile:

«Sen misin Corcio'cuğum!» dedi, «Nerden haber aldın geldiğimizi? Evet, doğru, senin için zor bir iş değil haber almak! Seksen tarakta bezin vardır. Ama yine de şaşmadım değil... Daha şimdi çıkmıştık odamız!»

Konuşma sürüp gidiyordu. Bir ara alıcıyı eliyle tokuyarak (ki çok yersizdi bu! Benimle Türkçe konuşacaktı:)

«Bugün önemli bir işimiz yok değil mi?» diye sordu, «Gideriz Corcio'ylara, ne dersin?»

«Kim bu Corcio?» dedim. «Zor hemen anlatmak. Görmeden olmaz. Geliyor bizi almaya.»

«Peki.» dedim, «Görelim, bakalım.»

Bir süre daha konuşuktan sonra kapattı:

«Bir Volvo almış, spor... Onunla gelip alacak bizi. Çok meraklıdır nesi varsa göstermeye. Özenir burjuvalığa ama pek hali vakti yerinde olmadığı için de bizim Hoca Nasreddin gibi boyuna torbayı bozar, heybe yapar!»

Salona inmiştik ki ceketsiz, blucinli, ayağı sandallı, alt yanı Alman, ortası İsviçreli, üstü Fransız kıpır kıpır biri bekliyordu asansörün ağzında. Sarılmalı öpüşmeli bir tanışmadan sonra, ellerimizden çekştirerek götürdü arabasına bizi:

«Bilir Bülent beni.» dedi, «Yarışmacıydım gençliğimde. Sakın korkmayın hiç, iyi araba sürerim ben.» Geçti direksiyona, uçaktaki gibi kemeri sardı beline:

«Yeni aldım bu arabayı.» dedi, «Yirmi bin kilometrede... Elden düşme. Yenisini alsam ikibin mark fazla verecektim en azdan. Volvo'nun direktörüyle tanışmıştım bir konserde...»

«Nedir ki yirmibin kilometre...» dedim, «Yine de yeni sayılır.»

Motorün çalışmasıyla arabanın ok gibi fırlaması bir oldu. Sağıma soluma tutunmaya vakit bulamadan varmıştık yolun sonundaki kırmızı ışıklara.

«Bir villâ tuttum Grunewald ormanında, elden düşme...» dedi, «Bir İngilizle tanışmıştım Stuttgart'ta. Berlin'den ayrılırken bıraktığı içindeki eşyalarla ikibin-ikiyüz marka... Çok seveceksiniz! Bizim gibi çalışan adamlar yazlığa çıkmadığından, iyisi mi dedim biraz şehirden uzak olsun...»

«Doğru!» dedim, «Altınızda böyle bir araba olduktan sonra...»

«Değiştireceğim bu arabayı... Bir Mercedes spor elden düşürebilirsem...»

Kilometre saatine baktım yüzüymü ile gidiyorduk... Birden yükseldi, finişe çıkmış gibi...

«Mercedes'ler daha yollu.» dedi. Yeşil ışığı kaçırmamak için hızla geçti önümüzdeki arabaları... Ağaçlı bir yolun sonunda zınk diye birdenbire bastı frenlere. Alnım cama doğru gidip geldi.

«İşte bizim ev!» dedi, «Bilmem nasıl bulacaksınız!»

Kemerini çıkarp fırladı dışarı: «Buyurun!»

Çimenli bir yoldan merdivenlere doğru yürüdük. Merdivenin demirine bağlanmış bir köpek arka ayaklarının üstüne kalkıp karşıladı bizi: «Hav! hav hav hav!»

Koştı Corcio, ölçülü el hareketleriyle okşadı başını:

«Bayırlım bu Kastor'a... Nasıl, güzel köpek değil mi?» Bayıldığı mayıldığı yoktu. Eh, kent dışı bir villâydı bu... Gerekirdi bir köpek. Bülent:

«Hayrola!» dedi, «Hiç köpek sevmeydin sen.»

«Kim demiş... Bayırlım böylesine! Hele şu kulaklara bak, tüylü tüylü astragan gibi...»

«Hav!... Hav hav hav!»

«Nürnberg'li bir arkadaşım vardı, çellist. Frankfurt'a gidiyordu, bıraktı bana sekiyüz marka.»

Bülent güldü: «Yani...» dedi, «Elden düşme bir köpek!»

«Onun gibi bir şey... Eve alışıma diye bağlıyoruz.»

«Aman!» dedim, «Ne bakış bu böyle. Kuşukulu kuşukulu bakıyor adama. Bağlı olmasa üzerimize atılacak.»

«Ah monşer!» dedi, «Sorma... Köpek çok iyiydi, iki ay önce okula bıraktık Köln'e giderken. Orada bozuldu.»

«Ne okulu bu?» diye sordum.

«Köpek okulu canım! Tatile gidenler köpeklerini bırakıyorlar yaz kurslarına. Öyle ya, neden götürsünler... Hem barındırılır, hem eğitilir. Eğer kötü alışkanlıkları varsa düzelir bu kurslarda.»

«Pek eğitilmiş benzemiyor seninki.» dedim, «Adamın paçasına dalmak için fırsat kolluyor.»

«Dedim ya, hiç memnun değilim. Ben sivil okula yazdıracaktım. Polis şeflerinden bir arkadaş aracı oldu, polis köpekleri okuluna yazdırdı. Sivil okullar çok pahalı olduğundan... Okula girenler bir fiş vermişlerdi, doldurdum. Kent dışı bir villâda yaşadığımız için biraz dedim, ev bekçiliği öğreysin, girene çıkana göz kulak olsun.»

«İyi ama pek öğrenmiş benzemiyor.»

«Üniversite öğrencileriyle boğuşmak için hazırlanan köpeklerin arasına katmışlar bizim Kastor'u. İhtiyarlara neyse ne ama, kapıdan bir genç girdi mi canavar kesiliyor.»

Arka bahçeye bakan bir salona girdik. Açık pencereden seslendi:

«Julyaaa!...» Bülent sordu:

«Kim bu Julya?» «Bizim kız canım.»

«İki yıl önce kızın mızın yoktu senin.»

«Canım yoktu ama hanım baktı ki olmuyor, gitti kimsesizler yurdundan bu çocuğu aldı getirdi. Evlât edindik Julya'yı. Hanım da geçen yıl ölünce işte böyle kaldı üzerimde. Ama göreceksin, çok sevimli kız. Julya'ya da düşman bizim Kastor. Oysa okula vermeden hiç de böyle değildi, çok iyiydi araları. Bir daha mı!... Bu yıl kız kurslarına sivil bir okula verip eğitmem lazım yeniden. Gel sana kemanlarını göstereyim. Şunu Floransa'dan aldım, şu kemani Rijeka'dan, şunu da Napoli'de elden düşürdüm... Bak içine.»

«Stradivarius mu yoksa?»

«Yapımı değil de, stili öyle. Guarneri bunun adı. Karım bu keman yüzündün müziğe başladı.»

«Karım mı dedin? Hani ölmüştü?»

«Waltraud ölünce, Julya'ya bakmak için İsviçre'de annemin tanıdıklarından bir kız getirtmişim, nişanlısı burada üniversitede okuyordu, çatı arasındaki odayı onlara verince çok ucuza gelmişti bana. Nişanlısıyla bozuşunca da...»

Bülent güliyordu:

«Demek hanım da elden düşme ha!... Baştan çıkardın kıızı, desene!»

Birden gattı kaşlarını:

«Yooo!...» dedi, «Ben kimseyi baştan çıkarmadım. Açık açık söyledim şartlarını. Benimle evlenirsen dedim, sana verdiğim ügülyü markı keserim ama buna karşılık hayat sigortam var... Emekliliğim var... İşte şu kolleksiyonlar, kemanlar... Bir hesapladı, ayrıldı nişanlısından, benimle evlendi.»

Bülent:

«Hani senin üniversitede bir kardeşin olacaktı.» dedi, «Bitirdi mi?» «Ne bitirmesi? Kavga... Döğüş... Hangi üniversiteli bitirmiş ki bizim Manuel bitirsin! Çocuk çok çektik gösteriler sırasında, kaç kere yaralandı.»

Seslendi pencereden:

«Bak, Mariya. Sana Türk arkadaşları tanıttayım.»

Şişirme bir lăstik havuzda Julya'yı yüzdüren karısı kaldırdı başını:

«Geliyorum.» dedi, «Giydireyim Julya'yı da...»

Kastor acı acı havlamaya başlamıştı. Altüst ediyordu ortalığı. Fırladı yerinden Corcio:

«Ne oluyor bu köpeğe?» dedi, «Hiç böyle havlamazdı!»

Koştı dışarı:

«Heeey Kastor! Kıs çeneni! Ne oluyorsun be!»

«Havvv!... Hav havvv!... Hırrrr!...»

«Biliyorsun evde olduğumu. Nedir bu edepsizlik?»

Köpeğin sesine bir genç adam sesi karışmıştı:

«Dağıtacağım çeneni! Heeey Corcio! Kopardı zincirini, koş!...»

«Hırrrr!... Hav hav hav!»

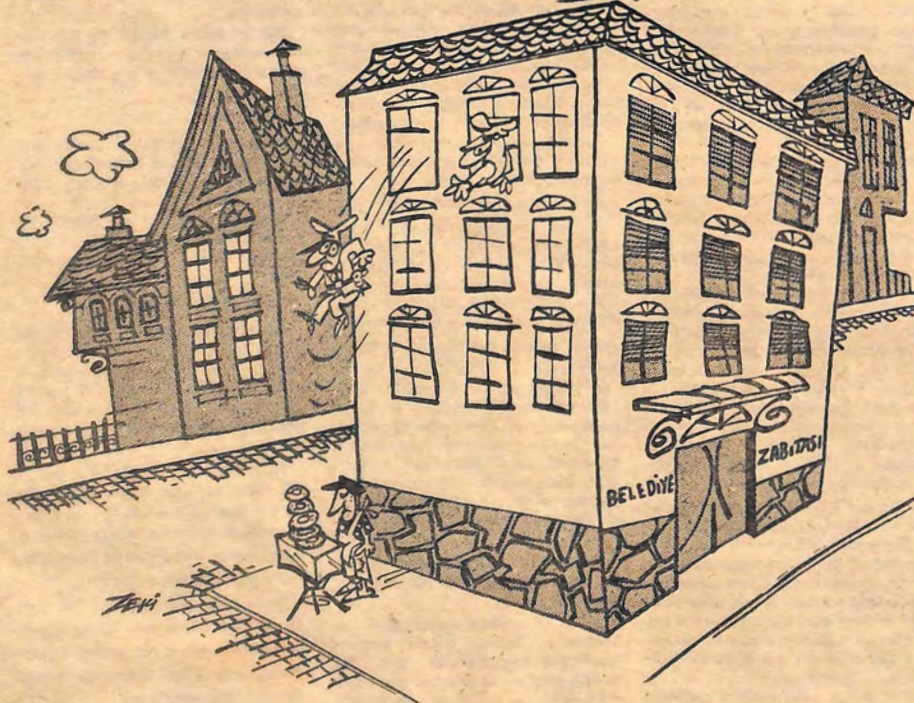
Zincirini koparan Kastor'la birlikte içeriye soluk soluğa bir genç girdi. Arkalarından da Corcio... Köpeğin sürüklenen zincirine yapışıp çektik kendine doğru:

«Hay edepsiz hay! Okulda bunları mı öğrettiler sana! Kendine gel bakayım! Hiç olmazsa misafirlerden utan be!...»

Sonra döndü bize:

«Tanıtayım!» dedi, «Üniversiteli kardeşim Manuel!»

500 esnafa bir zabıta memuru düşüyor — Gazeteler —

— Gel buraya... Bir kişiye değil, 500 kişiye düşeceksin be!..

Rifat ILGAZ

GÖZ UCUYLA OLAYLAR

Böyleyken böyle!..

KADİFEDEN KESESİ!..

DEDELERİMİZİN atları varmış, eğerleri varmış... Kılıçları, kalkanları, kamçıları... En önemlisi, türkülerden de öğrendiğimize göre keseleri, çıkınları varmış!

Kadifedenmiş keseleri... Doldururlarmış içine, sarı sarı altıncıkları, çil çil mecidyeleri... Yeri geldi mi de çözerlermiş kesenin ağzını, tıkr tıkr sayarlarmış...

Borç etmezlermiymiş dedelerimiz? Etmez olurlar mı, ederlermiş... «Borç yiyen kesesinden yer» derlermiş, kendileri öderlermiş, kendi borçlarını... Torunlarına bırakmazlarmış, bugünün siyasi dedeleri gibi... Keseleri varmış dedelerimizin çünkü... Kadifeden... Kesenin ağızları da ipliymiş... Gerekliği zaman düğüm üstüne düğüm atarlarmış!

Bugünün siyasi dedeleri meydan nutukları söylüyorlar borç üzerine:

«Borç yiğitin kamçısıdır» diye...

Borç almazsak fakir düşeriz çünkü... Borç alınca mı fakir düşeriz, almayınca mı, gel çık için içinden! Şu kadar yıldır borç alıyoruz, borçla yaşıyoruz da zengin mi oluyoruz? Borç üstüne borç! Aldığımız borcun faizini bile borçla ödüyoruz. Dosta düşmana borç için el aça aça, elimiz tersine döndü...

Aldığımız borçları yerli yerine harcamasını bilsek bari... Kalkınmamıza yarayacak teknik araçlar, gereçler getirsek dışardan da, üretimde kullansak. Ne gezeceer!... Gezmeye gidene döviz!... Dantel alana döviz!...

Bugünlerde çelik saç satmışız Almanlara... Hem de çeliğin, demirin karaborsaya düştüğü şu günlerde... Üstelik de yarı parasına, ucuz ucuz! Dostlar alıştır verişte görsün diye, Hoca'nın hesabı!

Döviz sağlamak içimmiş bu satışlar... Sağlıyoruz da ne oluyor sanki... Borç mu kapatıyoruz? Makina mı alıyoruz bu dövizlerle?...

Ne mahlumuzu değerlendirmesini biliyoruz, ne de kendi paramızı değerlendirmesini... Paramızı bankalara bile bozduramıyoruz şu memleketlerde...

Borç yiğitin kamçısı olmalı ama suratımızda şaklamamalı!

Yaaa, işte böyle!..

PIYASA

BOĞAZ'DA

— Dün gece beş masa vardı... İş mi bul!.. Artistlerin parasını çıkaramadık...

— Piyasada para yok...

— Enflasyon var...

— Doları kaçtan bozduruyorsunuz?...

— Onbeşe bulursan hemen atla...

— Biz de oturuyoruz...

— İnşaatçılığa başlamalı...

— O iş de şişti... Demir yok...

— Peki, ne yapmah?...

— Ben Tahiti'ye gideceğim... Ağabeyim çağırıyor...

Ananastan milyoner oldu. — Garsonların yarısını kovacağım... Üç Komiyle idare etmeli...

— Ya Sevda?...

— Onu ekemem... Karıdan ikiyüz bin aldım...

— Şu geçen kim?... Herifin altında yetmiş Mercedes var... Hem de 250 SL.

— İhsan bey... Arkası kalınmış...

— Dur ayol, ziyafet yarın... Bugün dans var!.. — Boşver... Belki onlar da günlerini şaşır karıcığım!

ANTİKA!

Maria Callas'ın yurt dışına kaçırdığı müzelik eşyaya el konmuş!

Bunlardan 40 tanesi Roma, 37 tanesi Selçuk eseriymiş...

Bu müzelik tarihi eşyadan son bir tanesi de Yunan antİKası!

ŞAP

Lübnan'da, Suriye'de koyun ve keçilerde şap hastalığı görülmüş. Avrupa Şap Hastalığı ile Mücadele Komisyonu:

«Türkiye dikkat!» diyor,

«Şap hastalığı geliyor!»

Aman dikkat etsinler, koltuklarını yenilemek için buca buca dolaşan yetkililer. Koltuk yerine şapa oturtmasınlar!...

DÖDÜ

Dünyanın en küçük (üç yaşında) pop şarkıcısı milyoner Dody, ikinci plâğına hazırlanıyor! İkinci plâğı ne aşk üzerine, ne de boşanma... Konusu «Oyuncaklar»

Bu bacaksız şarkıcı bizim gazinocuların ah bir eline geçse!... Bir aşk şarkısı söyleyip Ajda Pekkan, Gönül Yazar'ın yanına katarak bulûğa erdiriverirlerdi bir gecede...

MAHALLEDE

— Haydi patlıcan altıbuçuk...

— Çüş!...

— Fahriye hanım, hiç karnıyarık pişirdiniz mi?...

— Altıbuçuk patlıcan alınır mı kardeş?...

— Neriman evde yok mu?...

— Daktilo kursuna gitti. Bugün bir iş bulacaklarmış...

BÜRODA

— Hiç başka yerde çalıştınız mı?...

— Hayır efendim...

— Hep böyle uzun mu giyersiniz?...

— Evet efendim...

— Eteklerinizi şuraya kadar çekin...

— Fakat... Ne yapıyorsunuz?...

— Kapiyı kapıyorum...

Size ayda dört yüz lira vereceğim... Ama böyle çekinmeyin... Ben korkulacak adam mıyım?...

PARTİDE

— Beyefendi devalüasyon yapmamız şart...

— Kapiyı kapa... Duyarlar...

— Başka çaremiz yok...

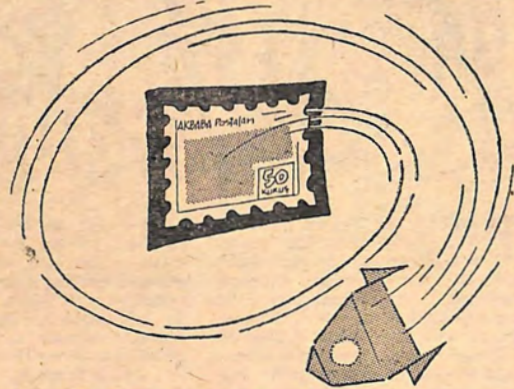
— Elbet bir çaresini bulacağız... Seçim için de para lazım...

— Seçimi geri atsınız...

— Düşünüyüm... Ne kazanırız?...

Zaman!

Suavi SÜALP

Aktüel olaylar serisi : 5 — Apollo - 11 olayı !

RAFADAN LÂFLAR

«Biri hariç, İstanbul'da satılan suların hepsi sağlığa zararlıdır!»

Jet Bakan Özkan

Biri hariç diyerek diğerlerinden ayırdığınız Terkos olsa gerek. Fakat gel iç içebilersen, akmaz ki mübarek!

«Demokrasi lâfla yaşamaz!»

ECEVİT

Bizden örnek alır, biraz gayret ederse yaşar. Hem öyle ömürlü, öyle sıhhatli olur ki, kendi dahil, nasıl yaşadığına cümle âlem de şaşar!

«İlk gün çok önemlidir. Atlarım, suyun üstüne çikarım. Ooo, deniz varmış derim.»

İNÖNÜ

Şayet dediğinizi yapar, İstanbul'da deniz bulursanız doğrusu «Pes» deriz, üstelik buluşunuzdan ötürü sizi tebrik ederiz.

«Ben zaten CHP. ilkelere daima bağlı kaldım.»

Kasım GÜLEK

(Bağımsız)

Anlayamadık. Acaba CHP ilkelerine sadık kalmak, CHP'den kopmakla mı mümkün oluyor dersiniz?

Eğer öyle ise sadakatini geçen seçimlerin arifesinde zaten göstermişsiniz.

«AP. iktidarı, dış borçları torunlarımızın bile üdeyeniyceği bir seviyeye getirmiştir.»

CUMALIOĞLU (MP)

Üzülmeyin. Gelecek iktidarlar da bir miktar dış borç alır, bizlerden metelik çıkmadan ödemesi torunlarımızın torunlarına kalır.

«Borç, yiğitin kamçısıdır.»

DEMİREL

Evet, kamçilandıkça borçlanıyoruz, borçlandıkça kamçılanıyoruz. Eskiden, «Pire itte, bit yiğitte» diye avunurduk. Şükür devir değişti, gırtlığa kadar borca girmekle yiğitliğimizi gösterir olduk.

«İdealist bir reise, makam otomobilini kullanmak bile çok görülmektedir.»

ATABEY

Eee, ne yaparsınız? İkisini birden vermiyorlar insana. Ya idealinizden cayacaksınız, ya yaya kalacaksınız!

SERÇE PARMAK!

İkramiyeli dünya

ERHAN TİĞLİ

PARKTA, tek başıma oturuyordum. Hava sıcak mı sıcaktı. Susuzluğumu, içtiğim soğuk gazoz da söndürememişti. Etrafıma bakmıyordum, yalnızlığımda giderecek, konuşup güldürecek beni oyalayacak, teselli edecek bir dost özlemiyelim tutuşuyordum. «İyi olacak hastanın doktor ayağına gelir» derler. Baktım, candan arkadaşlarımdan Afif Cumhuriroğlu geliyor, hemen yanıma çağırırdım:

— Heey, Afif, gel buraya, gel...
— Şimdi gelemez, işim var.
— Ne işin var be?

Yaklaştı ve kucağındaki paketleri göstererek konuştu:

— Sorma birader... Neyse, anlatması çok uzun. Ben bunları eve bırakıp sonra gelir anlatırım meseleyi.

Ben de epeyce meraklanmışım haal...

— Gel otur şuraya yahu, eve sonra gidersin. Şöyle bir soluk al, dinlen.

Oturur oturmaz da hemen sordum:

— Söyle bakalım, nedir bu paketteki?
— Sorma dedik ya birader...
— Sormuş bulundum işte. Devlet sırtı mı bu, niye söylemek istemiyorsun, hadi söyle!...

— Peki ama gülmeyeceksin, alay etmiyeceksin... Bizim evdekiler gazetede okumuşlar, bilmem ne marka temizleme tozu, dört tane, birden dörde kadar numaralı Babadol kuponu biriktirirsen bir Babadol otomobili veriyormuş. Üç tanesini bulmuşlar, dördüncüsünü bekliyorlar, onun için hemen her gün bana üç dört tane temizleme tozu aldirtıyorlar bakkaldan.

— Ee, daha bulamadınız mı?

— Nerdee, bulsak bunları niye alayım, bakalım «Allahtan ümit kesilmezmiş» deyip bekliyoruz hep, ha bugün ha yarın diye diye...

— Demek siz temizleme tozunu ihtiyacınız için değil ikramiyesi için alıyorsunuz. Aç bakalım, belki bunlarda vardır aradığınızı.

Arkadaşım bunun üzerine hemen kutulara sarıldı, bir eliyle tahtaya vurup, «Şeytan kulağına kurşun, düşman gözüne kalay, şans kismet toplansın alay alay» diye söylenip dualar mırıldanıp, «Ya bundadır ya bunda, helvacının damında» diye tekerlemeler okuduktan sonra kutuları açtı... Biraz sonra yüzünü buruşturarak:

— Tuh be! Yine bir şey yok. Hep bir iki üç çıkıyor, evde altı tane bir numara, onbeş tane iki numara, yirmi tane üç numara var. Şu aradığımız dört numara piyasaya hiç mi çıkmadı acaba? Yoksa başka şehirlerin bakkallarında mı? Duur, yarın amcam İzmir'e gidecekti, ona ismarlayayım bari, diye homurdandı.

Ben söze karıştım:

— Belki de senin demin tahmin ettiğin gibi piyasaya henüz çıkarılmamışlardır. Maksat malın satılması, reklâmının yapılması değil mi? Babadol hemen çıkıverirse o temizleme tozunu kim alır? Geçenlerde bir yerden duymuştum, adamın biri böyle senin gibi kuponlardan birini bulamayınca kızmış, kurnazlığa başvurup eksik kuponun aynısını taklit ederek Babadol'u almaya gitmiş. İlginçler kuponları incelemeye hiç lüzum görmeden adamın yüzüne bakıp alaylı alaylı gülmüşler de «Biz o kuponu daha piyasaya çıkarmadık, sen nereden buldun?» demişler...

Derken... Bir de baktım, yanımda arkadaşlarımdan Muzaffer Buketgül beliriverdi. Afif'e dönerek:

— Vay enayi vay! Bunlara da para verilir, alınır mı? Hep dümen bunlar yahu, dümen... diyerek bıyık altından güldü.

Ben kendisini masamıza buyur ettikten sonra elindekileri işaret ederek:

— Yahu, eskiden sen pek okumasını sevmezdin. Şimdi elinde üç dört gazete görüyorum. Nedir bu birdenbire değişivermenin nedeni? diye sordum.

— Artık kültürlü olmaya karar verdim de... diye kaçamak bir cevap verdi.

Afif, gazetelere şöyle bir göz gezdirerek:

— Merak etme, ben anladım işin içyüzünü, diye güldü.

Muzaffer, çaresiz boynunu büktü:
— Ne yapayım birader. Biri kırk kupona dayalı döşeli kat hediye ediyor, biri buzdolabı, araba, çamaşır makinesi, biri ağırlığına altın...

O daha sözünü bitirmeden, candan ve handan arkadaşımız Aksu Selçuk, masamıza damladı. Kahkahayla gülerek:

— Altın, yaa, altın, bu yıl altın yılıymış. Ben de onun peşindeyim, diye konuştu.

Ben «Söz gülmüşse sükût altındır» atasözüne uyup sustum. Afif ile Muzaffer:

— Ne altını yahu, nerede kim dağlıyor, kaç kuponu biriktirmek lazım? diye sordular.

Aksu cevap vermeye hazırlanırken yanıma garson geliverdi:

— Buyrun beyler, ne içeceksiniz? diye sordu.

Ben:

— Buyrun, ne içecekseniz söyleyin. Ben çay içeceğim, dedim.

Aksu hemen atıldı:
— Yoo, ben ismarlayacağım.

Muzaffer:
— Benimki ayran olsun.

Aksu:
— Yoo beyler, öyle ayran, çay filân ismarlamam ben. Hepiniz de Fatako gazozu içeceksiniz.

Hepimiz birden:
— O çaydan, ayrandan daha pahalı ya, niçin onu ismarlamak istiyorsun?

— Olsun, parası önemli değil. Demin demiştim ya, altın yılı diye, işte Fatako'nun altın yılı idi o. Fatako «Altın» harflerini toplayınca rengine göre televizyon, radyo, pikap çıkacak, ben çoğunu topladım harflerin, bir ikisi kaldı. Onları da tamamladım mı oh kekâh! Hadi şimdi için bakalım da kapaklarının mantarlarını açıp şu bizim eksik harfleri bulalım.

Hepimiz gültüşerek birer Fatako ismarladık. Garson:

— Kalmadı efendim. İsterseniz

Soka Sota vereyim, onda da var çeşitli ikramiyeler, demez mi!

Aksu birden parladı:

— Yok ne demekmiş efendim, sizde yoksa başka yerden getiririn. Ne yâni, biz bir kere Fatako'ya alıştık zar zor, harflerini biriktirdik. Şimdi bir de Soka Sota'ya alışalım da harflerini tamamlayacağız diye bir de onun için mi kahrolalım.

Garson boynunu bükerek çekildi gitti. Aksu hızını alamamıştı, devam etti:

— İnanır mısınız arkadaşlar, bu harfler bir an önce tamam olsun diye eve kasayla alıyorum Fatako'lardan, su yerine içiyorum, gelene gidene ikram ediyorum, yoldan geçen tanıdıklara, kapıya gelen dilencilere zorla sunuyorum. Neredeyse banyoyu da bunlarla yapacağım...

Biz Aksu'nun sözlerine gülerken bir elinde piyango bileti, bir elinde toto kâğıdı Dündar Kazan sökün etti. Afif onu görünce hemen:

— Bir elinde toto, bir elinde piyango, umurunda mı Nato? diye şaşırdı.

Dündar:

— Şu piyangodan, amortiden başka bir şey kazanamadım; ama totodan bir onuç tutturdum, diyerek masamıza çöktü.

— Ee, kaç para aldın bakalım, on üç bilince? diye dayanamayıp sordum.

Dündar dudaklarını ısırıp:

— Orasını sorma artık. Ben binleri vurdum diye gelene gidene ziyafet verdim, har vurup harman savurdum elimdeki parayı. Ama o hafta onüçü çok kişi bildiği için elime geçen parayla yaptığım masrafları zor karşılayabildim. Böylece onüç bilme şerefı yetti de arttı bana. Fakat bir gün öyle bir onuç tutturacağı ki inşallah, benden başka kimse tutturmuş olmayacak o hafta ve duyanlar hep maşallah çekecek...

Afif'in yine şairliği tuttu ve:

— İnsan hayatta hayal ettiği müldetçe yaşar, diye konuştu.

Dündar eline bir tükenmez kalem geçirdi, bizlere:

— Taksim, Eyüp maçı ne olacak, bilin bakalım, dedi.

Muzaffer:

— Eğer yağmur yağıp ya da hâdise çıkıp tehir edilmezse, kavga, dövüş çıkıp maç yarıda kalmazsa, şike, doping yoksa Eyüp yenecek, dedi.

Dündar:

— Neden?

Muzaffer:

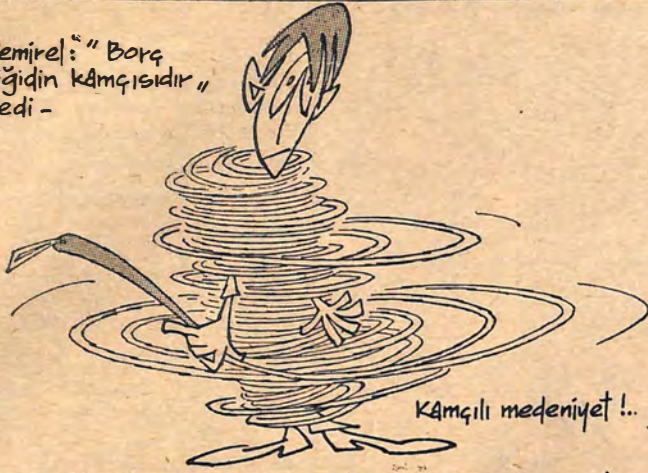
— Nedeni var mı be. Eyüp.. adı üzerinde mübarek takım.

— Ama Taksim birinci durumda ve istelik oyuncularla formda.

— Bu kadar zamandır su koyveriyoruz... Hâlâ yetmedi mi?

Demirel: "Borç
yığdın kamçıdır" dedi -

Kamçılı medeniyet !..

ayna

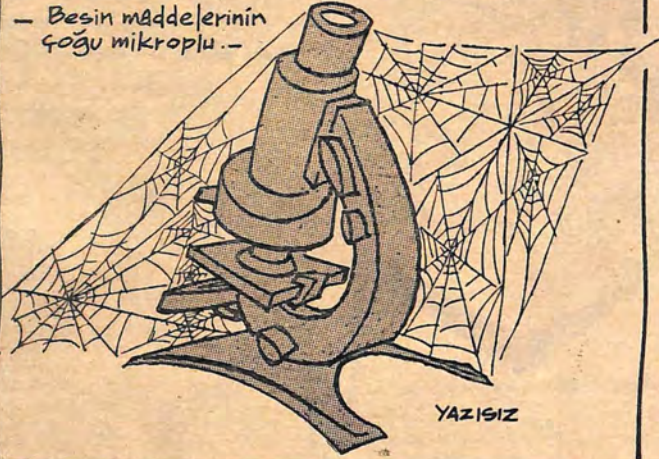
Semih Balcıoğlu

-Apollo-11 Tarihi ay yolculuğuna
bir çok milletin bayrağıyla
çıkıyor..-

YAZISIZ

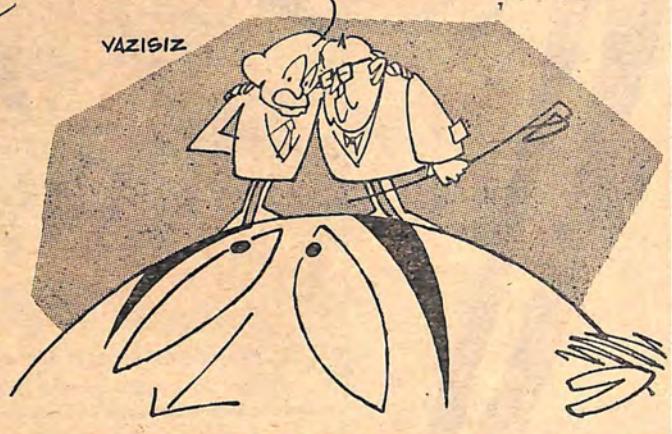
- Besin maddelerinin
çoğu mikrop..-

YAZISIZ

- İnönü ve Bayar buluşmalarına devam edecekler..-

YAZISIZ

Muzaffer bir komando gibi dikleşti:

- Diğerindeki iman kuvveti yeter de artar bile, dedi.

Dindar artık üstelemedi, akan sular durmuştu...

- Hadi senin dediğin olsun, stürp-riz oynayalım bari, iyi para verir. Bu arada garson, ismarladığımız Fatakolari getirdi. Biz içmeye davrandık. Aksu ise hemen kapakların mantarlarına sarıldı, kopardı. Aradığı harfleri bulamayınca yüzünü buruşturdu, öfkeyle homurdanarak sinirinden gazozunu bile içemedi.

Ben sessizliği bozmak ve lafı değiştirmek için:

- Ee çocuklar, bu gece ne yapacaksınız? diye sordum.

Muzaffer:

- Ben sinemaya gedeceğim, dedi.

- Hangisine?

- Çilingir sinemasına.

- Yıldırım sinemasında çok güzel bir yabancı film oynuyor, ona gitsene.

- Ben film güzel olduğu için gitmiyorum ki, o sinemada her bilete bir kura numarası veriyorlar da...

Muzaffer sinema biletini almak için izin istedi ve kalktı, gitti. Dünder da çok oturmada, ayağa fırladı.

- Ne o, sen nereye? dedim, güldüm.

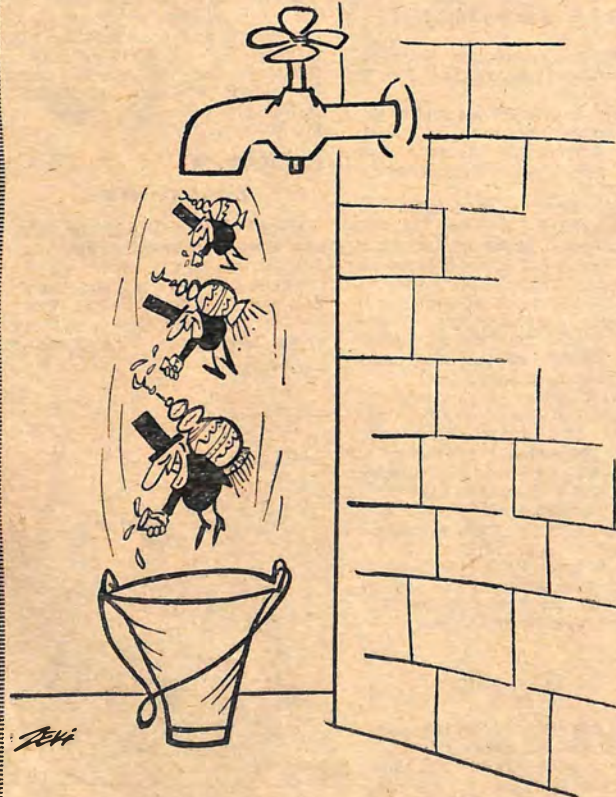
- Mangır Bank'a gidiyorum, banka ikramiye çekilişine katılabil-mek için bugün son gün. Varayım, vakti geçmeden paramı yatırıyorum, dedi ve koşu koşu gitti.

Afi'le yalnız kalmıştık. Bir süre karşılıklı susuştuk. Ben tam sessizliği bozmak için ağızımı açacaktım ki o birden ayağa kalktı ve:

- Ha, az kalsın unutuyordum, benim acele bir yere gitmem lazım, dedi.

- Allah Allah, nereye yahu?

CHP. iktidara gelirse, su meselesini derhal
halledecek. - Gazeteler -

Yazısız

- Bakkala.

- Ne yapacaksın bakkalda, daha demin orada değil miydin?

- Ismarlanan bir şeyi almayı unuttum.

- Neymiş o?

- Bana yağı.

- Ne ikramiyesi veriyor?

- İkramiye listesi çok zengin, şimdi hepsi hatırımda değil.

Baktım, piyangolu olmuş dünya toptan... Öyle bir gün gelecek ki, bu gidişle, sevgi bile piyangolu olacak. Aşık olduğun bir kıza «Seni seviyorum, sen de beni sevsen ya...» desen, o hemen, «Ne ikramiye vereceksin?» diye gayet rahat soracak, «Ne ikramiyesi, sana kalbimi veriyorum, yetmez mi?» diye şaşırıp kalacaksın. O yine gayet rahat, «O Leylâ'lar evvelenmiş evvelden» dercesine, «Filânca araba, radyo ikramiyesi veriyor, her öpüğe bir kura numarası, ya sen?» diye üsteleyecek...

Baktım, arkadaşım bana, «Sen bize niye katılmıyorsun, şu dünyada bizi avutacak, az gelişmişliğimizi bir an olsun unutturacak başka ne var?» dercesine bakıyor ve gitmek, âdeta benden kurtulmak, kaçmak istiyor, daha fazla direnemedim, âni bir kararla ben de kalktım, «Zaman sana yamazsa sen zamana uy» diye söylenerek:

- Hadi, yürü, ben de gidiyorum bakkala. Yağ, temizleme tozu ve daha başka ikramiyeli ne varsa alacağım. Oradan bankaya, toto bayline uğrayacağım, derken gazeteciye gidip ikramiyeli gazetelerden alacağım. Söyle başka ne var ikramiyeli olarak?... Pılâvdan dönenin kaşığı kırılın, herkesin enayisi ben miyim be! diye bağırarak... Yürüdük...

Erhan TIĞLI

sofrası

Bundan önce parası: Tam iki Türk lirası..
Nice milyon kıvırdı, çok geçmeden arası..
Serveti var; vız gelir ona alın karası!..

Kaç yıl gelsin cücuna: Çengili ve köçekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Hayli düşkün kumara.. Oynar rulet, bakara..
Mal kaçırır gümrükten.. Basmaz asla mantara..
Yok benzeri; git ara.. Bayım gelmez hiç dara!..
Yanında genç kadınlar.. Kısa, mini etekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Göze aldı külfeti.. Şan verdi bu dâveti:
İçki, havyar, şampanya.. Türlü balık, av eti..
Bir ziyafet çektii ki, imrendirdi milleti!..

Avucunu yalasın memur, işçi, emekli..

Toplantılar yemekli..
Midiciler göbekli!..

Necdet Rüştü EFE

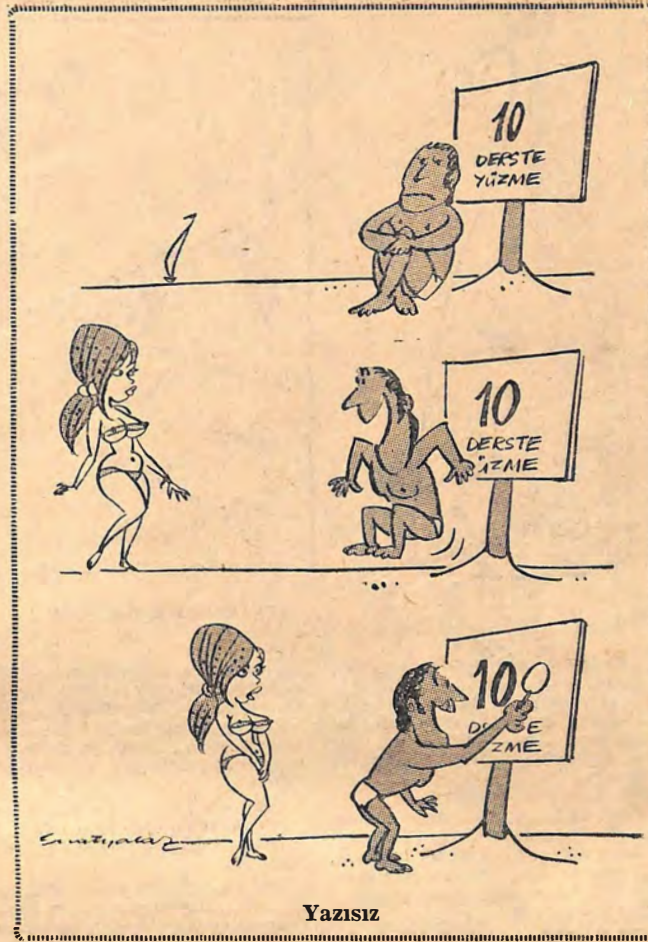

aşını merak ettiniz galiba!..

ası haline geldi. — Gazeteler —

İYASASI!

Yazısız

var. Onlarda silâha sarılan aday atışa başlıyor, isabet oranı yüksek olan seçimi kazanmış sayılıyor.

Bizde ise parası olan dilediği partiden adaylığını koyuyor, sonra bu ücretli adaylar ön seçimi boyluyor. En büyük değişiklik ise, atış faslında... Onlar sadece seçilirken atış yapıyor, bizimkiler ömrü billâh atıyor!

PERŞEMBE

Takas

Biz, saç sakalına karışmış meteliksiz turistleri nasıl sepetleyeceğimizi, yurda girmelerini nasıl önleyeceğimizi kara kara düşünürken, yürek ferahlatıcı bir haber boy gösterdi gazetelerde: «Turizme bel bağlayan Bulgaristan, turistlere bedava benzin veriyor.»

Aman Arnavutluk'tan petrol ithalini durdurup, Bulgaristan'la bir anlaşma yapalım. Kurtulmak istediği-

GÜN

miz turistleri onlara ihraç edip, karışığında vaadettikleri benzini alalım.

Kırk yılda bir elimize geçen bu fırsattan yararlanmaya bakalım.

CUMA

Bir alanın kaderi

Bir miting düzenleyen İETT. mensupları, Taksim'de şeytanı taşlamışlar.

Ne kara yazısı varmış şu Taksim'in Yârabbi! İnsan ayağı bir kere değmeye görsün. Adımını atan kendinden geçiyor sanki! Ansızın bir taş yağmuru başlıyor, kendi deyimleriyle kimi polisi, kimi şeytanı taşıyor!

Taksim'e giden yolları mı kapamalı, kentteki taşları mı toplamalı, ne yapmalı bilmem ki...

CUMARTESİ

Oh oh

Trafığı kontrol için, yollara televizyon konacakmış.

Yaşadık desenize... Artık ne ezilme tehlikesi atlatırız, ne trafik derdi çekerez. Yayası ile, şoförü ile caddelere oturur, bütün gün televizyon seyrederez!

PAZAR

Yerine göre

Bizim yerli APOLLO - 9 öküzt sürüsüne çarpmış!

Heri ülkelerle aramızdaki fark önce buradan başlıyor işte! Biz onlar gibi Ay'a gidemeyiz ama sanırız onlar da böyle bir olay yaratamazlar. Çünkü Ay'ı, Merih'i, Satürn'ü bulurlar da, çarpacak öküzt sürüsünü katiben bulamazlar!

Apollo-11 Ay'a, ülkelerin bayraklarını götürecek. — Gazeteler —

KALKINMA!

Meskenizlik, boşanmalara sebep oluyor. — Gazeteler —

— Ben başımı sokacak bir kulübe buldum karıcığım...
Sen de başının çaresine bak!

YEDİ

PAZARTESİ

İki kurtarıcıdan biri

Bizde başı sıkışanların sığındıkları mânevi iki güç vardır: Dua ile rica!

Kızına kısmet arayan, sınıfını geçmeye çalışan dooogru Telli Babada; iş arayan, bir haksızlığa uğradığını sanan dooogru Paşa Babada alır soluğu!

Serseri turistleri korumakla ün yapmış olan bir lokantacı veriyor en son örneği. Ruhsatsız içki verdiği gerekçesiyle dükkânı kapatılan adamcağız, babalardan hangisine müracaat etmesi gerektiğini uzun uzun düşününtüş, sonunda Paşa Babaya beş kelimelik bir telgraf çekmeyi uygun görmüş: «Paşam, beni ancak siz kurtarabilirsiniz!»

Haydi bakalım, ne yapacağını sayın İnönü düşünsün şimdi! Onun yaşında, onun yerinde siz olsaydınız, ne yapardınız? «Kuyudaki adamı» mı çıkarmaya kalkardınız, CHP'yi mi kurtarmaya bakardınız, yoksa Hıppilerin koruyucu meleşinin kapatılan dükkânını açtırmanın yollarını mı arardınız?

Bize kalırsa, Paşa yine kolayına kaçacak işin. Allem edecek, kallem edecek, kendini bekleyen meseleleri Telli Baba'ya havale edecek!

SALI

Sanki yenilik!

Bilim adamları müjdeliyor: «Geleceğin evi havada olacak!»

Onların «Gelecek» ini, biz şimdiden geçtik desenize...

Nedense yenilikmiş gibi birtakım araştırmalara girişen bu adamlar ya bizi tanımıyorlar, ya da bazı konularda kaydettiğimiz ilerlemeyi bil-

miyorlar. Oysa havada olan her şeyin öncüsü bizleriz.

Bildik bileli konut sorunumuz havadadır, yakıt sorunumuz havadadır, beslenme sorunumuz, iş sorunumuz havadadır.

Oturup kafa patlatacaklarına sormak için ya bize gelsinler, ya da bizdeki yöneticileri ülkelerine ithal etsinler. Ne vinç ister, ne çengel... Diledikleri her şeyi havada tutarız. Biz sadece eloğunun havalandırdığı füze gibi, roket gibi şeylere yerden bakarız.

ÇARŞAMBA

Bizde de öyle...

Filipinler'de milletvekili seçilmek için aranan en önemli unsur, adayların keskin nişancı olmalarıdır.

Sporla politika içli dışlı olduğundan beri, bu bizde de böyle. Yalnız kulları bizim aramızda, seçim kulları bakımından birazcık fark

Yağma

Yükü tuttu sayın Bay.. İrat yığınla her ay..
Ekmek elden, su gölden.. Böyle görev ne kolay:
Hep eğlence, hep alay.. Yan bakana bas kalay!..

Mide faslı sürekli: Baklavalı, börekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Dedi: «Dünya nenize?.. Şu viskiyi bir çekin!..»

Düşünüyor ne hasat, köyde artık ne ekin..
Bulamazken bir çaput; giydi frak, smokin!..

Eşi; basma ararken, esvap yaptı ipekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Köylü elbet afallar.. Söylenildi masallar:

«— Yarın mahsul dolacak şu boş kalan çuvallar!
Yarış etti masada kaşıklarla, çatallar..»

Tabaklara salındı hep kadınlı, erkekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

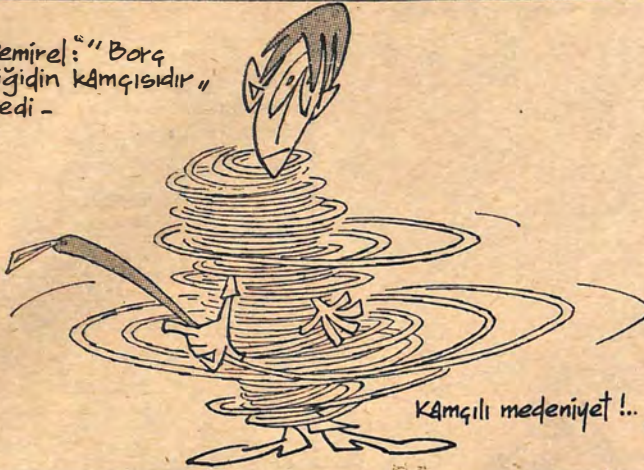
— Ne o?.. Maymunun kum

Bazı plâjlar uygunsuzluk yu

DENİZ 1

Demirel: "Borç
yığının kamçısıdır"
dedi -

Kamçılı medeniyet !..

ayna

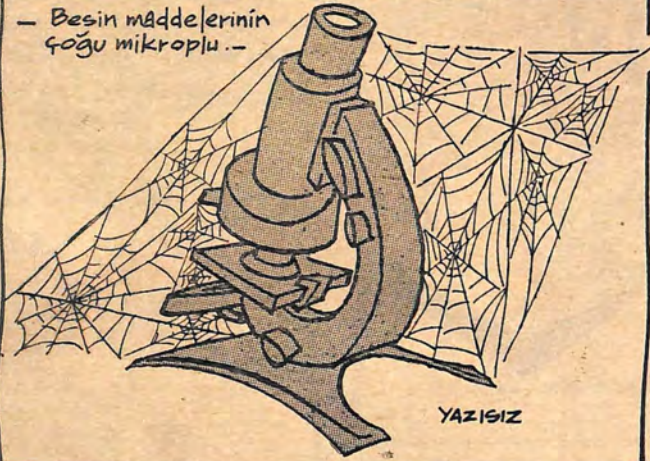
Semih Balcıoğlu

-Apollo-11 Tarihi ay yolculuğuna
bir çok milletin bayrağıyla
çıkıyor..-

YAZISIZ

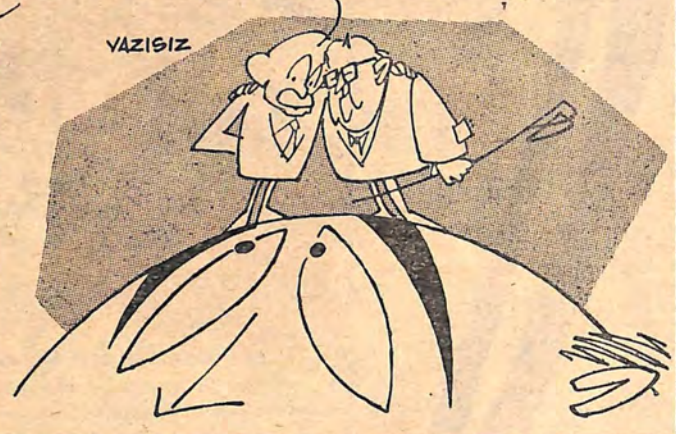
- Besin maddelerinin
çoğu mikropu..-

YAZISIZ

- İnönü ve Bayar buluşmalarına devam edecekler..-

YAZISIZ

Muzaffer bir komando gibi dikleşti:

- Diğerindeki iman kuvveti yeter de artar bile, dedi.

Dünder artık listelemedi, akan sular durmuştu...

- Hadi senin dediğin olsun, sürpriz oynayalım bari, iyi para verir. Bu arada garson, ismarladığımız Fatakolari getirdi. Biz içmeye davrandık. Aksu ise hemen kapakların mantarlarına sarıldı, kopardı. Aradığı harfleri bulamayınca yüzünü buruşturdu, öfkeyle homurdanarak sinirinden gazozunu bile içemedi.

Ben sessizliği bozmak ve lafı değiştirmek için:

- Ee çocuklar, bu gece ne yapacaksınız? diye sordum.

Muzaffer:

- Ben sinemaya gedeceğim, dedi.

- Hangisine?

- Çilingir sinemasına.

- Yıldırım sinemasında çok güzel bir yabancı film oynuyor, ona gitsene.

- Ben film güzel olduğu için gitmiyorum ki, o sinemada her bilete bir kura numarası veriyorlar da...

Muzaffer sinema biletini almak için izin istedi ve kalktı, gitti. Dünder da çok oturmada, ayağa fırladı.

- Ne o, sen nereye? dedim, güldüm.

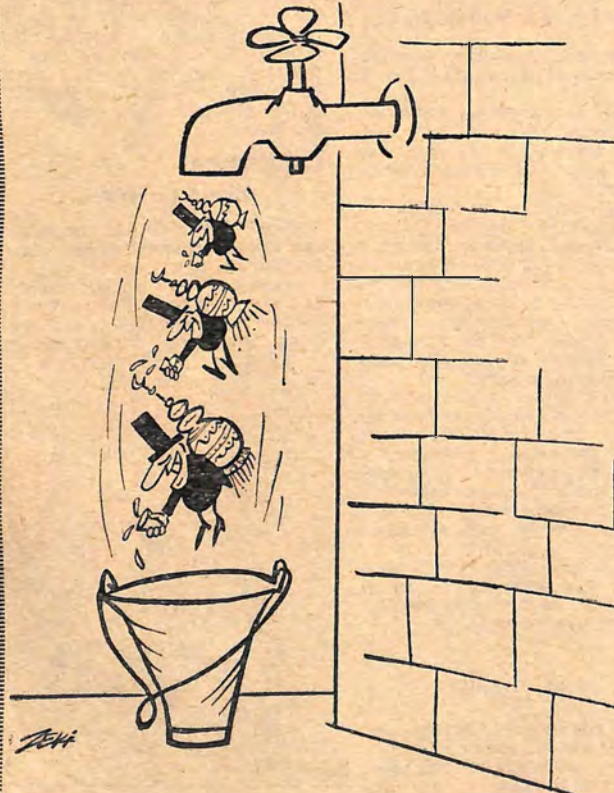
- Mangır Bank'a gidiyorum, banka ikramiye çekilişine katılabilmek için bugün son gün. Varayım, vakti geçmeden paramı yatırıyorum, dedi ve koşu koşu gitti.

Afiyle yalnız kalmıştık. Bir süre karşılıklı susuştuk. Ben tam sessizliği bozmak için ağzımı açacaktım ki o birden ayağa kalktı ve:

- Ha, az kalsın unutuyordum, benim acele bir yere gitmem lazım, dedi.

- Allah Allah, nereye yahu?

CHP. iktidara gelirse, su meselesini derhal
halledecek. - Gazeteler -

Yazısız

- Bakkala.

- Ne yapacaksın bakkalda, daha demin orada değil miydin?

- Ismarlanan bir şeyi almayı unutmuşum.

- Neymiş o?

- Bana yağı.

- Ne ikramiyesi veriyor?

- İkramiye listesi çok zengin, şimdi hepsi hatırimda değil.

Baktım, piyangolu olmuş dünya toptan... Öyle bir gün gelecek ki, bu gidişle, sevgi bile piyangolu olacak. Aşık olduğun bir kıza «Seni seviyorum, sen de beni sevsen ya...» desen, o hemen, «Ne ikramiye vereceksin?» diye gayet rahat soracak, «Ne ikramiyesi, sana kalbimi veriyorum, yetmez mi?» diye şaşırıp kalacaksın. O yine gayet rahat, «O Leylâ'lar evvelenmiş evvelden» dercesine, «Fılânca araba, radyo ikramiyesi veriyor, her öpüldüğü bir kura numarası, ya sen?» diye üsteleyecek...

Baktın, arkadaşım bana, «Sen bize niye katılmıyorsun, şu dünyada bizi avutacak, az gelişmişliğimizi bir an olsun unutturacak başka ne var?» dercesine bakıyor ve gitmek, âdeta benden kurtulmak, kaçmak istiyor, daha fazla direnemedim, ani bir kararla ben de kalktım, «Zaman sana uymazsa sen zamana uy» diye söylenerek:

- Hadî, yürü, ben de gidiyorum bakkala. Yağ, temizleme tozu ve daha başka ikramiyeli ne varsa alacağım. Oradan bankaya, toto bayiline uğrayacağım, derken gazeteciye gidip ikramiyeli gazetelerden alacağım. Söyle başka ne var ikramiyeli olarak?... Pılâvdan dönemin kaşığı kırılınsın, herkesin enayisi ben miyim be! diye bağırarak. Yürüdük...

Erhan TIĞLI

sofrası

Bundan önce parası: Tam iki Türk lirası..
Nice milyon kıvırdı, çok geçmeden arası..
Serveti var; vız gelir ona alın karası!..

Kaç yıl gelsin curcuna: Çengili ve köçekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Hayli düşkün kumara.. Oynar rulet, bakara..
Mal kaçırır gümrükten.. Basmaz asla mantara..
Yok benzeri; git ara.. Bayım gelmez hiç dara!..

Yanında genç kadınlar.. Kısa, mini etekli..

Toplantılar yemekli..
Misafirler göbekli!..

Göze aldı külfeti.. Şan verdi bu daveti..
İçki, havayar, şampanya.. Türlü balık, av eti..
Bir ziyafet çekti ki, imrendirdi milleti!..

Avucunu yalasın memur, işçi, emekli..

Toplantılar yemekli..
Mideler göbekli!..

Necdet Rüştü EFE

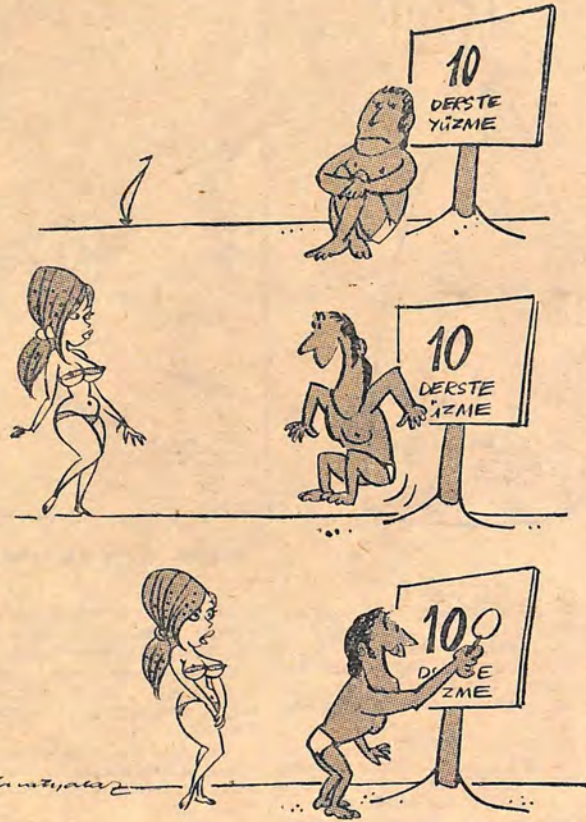

aşını merak ettiniz galiba!..

yası haline geldi. — Gazeteler —

İYASASI!

Yazısız

var. Onlarda silâha sarılan aday atışa başlıyor, isabet oranı yüksek olan seçimi kazanmış sayılıyor.

Bizde ise parası olan dilediği partiden adaylığını koyuyor, sonra bu ücretli adaylar ön seçimi boyluyor. En büyük değişiklik ise, atış faslında... Onlar sadece seçilirken atış yapıyor, bizimkiler ömrü billâh atıyor!

PERŞEMBE

Takas

Biz, saç sakalına karışmış meteliksiz turistleri nasıl sepetleyeceğimizi, yurda girmelerini nasıl önleyeceğimizi kara kara düşünüyoruz, yürek ferahlatıcı bir haber boy gösterdi gazetelerde: «Turizme bel bağlayan Bulgaristan, turistlere bedava benzin veriyor.»

Aman Arnavutluk'tan petrol ithalini durdurup, Bulgaristan'la bir anlaşma yapalım. Kurtulmak istediği-

GÜN

miz turistleri onlara ihraç edip, karışığında vaadettikleri benzini alalım.

Kırk yılda bir elimize geçen bu fırsattan yararlanmaya bakalım.

CUMA

Bir alanın kaderi

Bir miting düzenleyen İETT mensupları, Taksim'de şeytani taşlamışlar.

Ne kara yazısı varmış şu Taksim'in Yârabbi! İnsan ayağı bir ke re değmeye görsün. Adımını atan kendinden geçiyor sanki! Ansızın bir taş yağmuru başlıyor, kendi deyimleriyle kimi polisi, kimi şeytani taşıyor!

Taksim'e giden yolları mı kapamalı, kentteki taşları mı toplamalı, ne yapmalı bilmem ki...

CUMARTESİ

Oh oh

Trafiği kontrol için, yollara televizyon konacakmış.

Yaşadık desene... Artık ne ezilme tehlikesi atlatırız, ne trafik derdi çekeriz. Yayası ile, şoförü ile caddelere oturur, bütün gün televizyon seyrederez!

PAZAR

Yerine göre

Bizim yerli APOLLO-9 öktüz sürüsüne çarpmış!

İleri ülkelerle aramızdaki fark önce buradan başlıyor işte! Biz onlar gibi Ay'a gidemeyiz ama sanırsız onlar da böyle bir olay yaratamazlar. Çünkü Ay'ı, Merih'i, Satürn'ü bulurlar da, çarpacak öktüz sürüsünü katiyen bulamazlar!

Apollo-11 Ay'a, ülkelerin bayraklarını götürecek. — Gazeteler —

ANKARA MEKTUBU

Van...

Hilesiz bakışlı Belçikalı «Ağrı da, Ağrı...» diye tutturmuştu. Yedi yaşından yirmi yaşına kadar hilesiz maviş bakışlı, proteinli gıda almak, meyve suları devirmekten kızılaşmış yanaklı bir sürü «encik» e Ağrı'yı göstermek istiyordu, Belçika'sından getirip... İli değil, buzul muhteşem Ağrı dağına...

Ona öyle geliyordu ki süslenmiş bir Noel ağacının karşısına geçecek «Bakin ne güzel» diyecek... Çocuklar da hilesiz gözleri maviş parıltılar saçarak «Oh oui» diye korolanacaktı...

Ben de onlara dedim ki:
«— Neden Ağrı'ya gidiyorsunuz... Van'a gidin, Van'a; oradan Hasan tapunun üzerinden bakınca Ağrı bütün ihtişamıyla görünür!»

«— Peki, ya Nuh'un gemisi?...»
Nuh'un gemisine çocukları bindireceğini mi sanıyordu ne?...

Nihayet kabullendi... Van'a gidecekti. Onları Van'a götürecekti... Hele Amik Kalesi'nden söz edince, Van gölü'ne bakan, büsbütün keyiflendi... Amik Kalesi'nin bir ismi de Sümak Kalesi'ydii... Simbad'ın kalesi... Büttün başak kafalı Avrupa çocuklarının okuması olduğu (Simbad le marin) gemici Simbad, bu kaleye uğramıştı, dillere destan avatürlerinin arasında...

Nuh'un gemisini, Simbad'ın uğradığı yerden seyretmek katmerli bir safalanma olacaktı, her türlü uygarlık güzelliklerine tok çocuklar için...

Ama kaderim ondan önce beni Van'a sürükledi... O bir daha görmem diye üzüldüğüm kocaman bir firuze'ye benzeyen göle tekrar kavuştum... Süphan'ların, Nemrut'ların üzerinden, kalbim büzüle büzüle korkudan uça uça...

Korkunç doğanın güzelliği nice altında kalsa Akbabam, insan yine hissediyor: önemsizliğini, ufak tefecikliğini, âcizliğini... Büttün şişindiği iddialar pörsüyor içinde...

DÜNYADA VAN AHRETTE İMAN :

«Uan» diyor Vanlılar, İngilizce bir der gibi... Van demiyorlar...

«Uan... uf, uçak pisti yapılmış doğru dürtüst. Halbuki on sene önce, uçak gölün kenarındaki «kumsal» toprağa konardı...

Gözüm on sene öncesini aradı... Vakti bol bir vali (uall) vardı orada o zamanlar... Şan olsun diye, bir kervan cipi arkasına takıp, konuk karşılayan, konuk geçiren... Çifte çifte çaylar ikram eden... Sonracığına da, kendi «malatından», aşk, meşk, vazife, vatan diye dramatik şiirler okuyan...

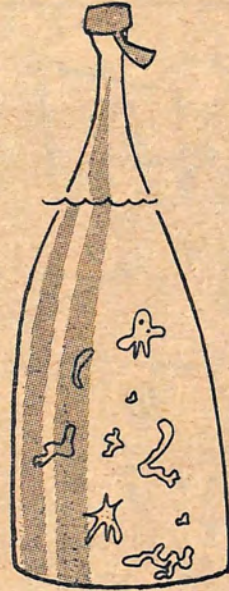
Kös kös indim uçaktan... Ve bizim Ankara gibi, kalfa yapılarıyla büyümüş şehre yöneldim... Bir tanıdığın evinde konuklayacaktım... O teller bitmişti yerden...

«Gölün kenarında gazinomuz var» dediler...

Değişmeyen güzeldi... Destan havası esiyordu değişmeyen...

DEĞİŞMEYEN :

Önce doğaydı tabii... O kocaman, gökten kopup düşmüş, titreyimli firuze, Van gölü... Van gölünün babası (Öyle diyorlar Vanlılar) Ercek gölü... Daha küçücek oğlundan... Bir tanıdık yine, beyaz atların kıyıda uyukladıklarını ve arkalarındaki arabayla, insan yaklaşıncaya Erceğe daldıklarını söylüyor, ama burası «Acemistan» sınırı, malûm ya...

Ve «Acem şahın öyle bir pampuru varmış ki»

«Tam yehdi bin direkli...»
Fakat inanmak isterim göle dalan beyaz atlara... Hoyrat gerçekte burun burunayız da ne kazanıyoruz sanki?...

Değişmeyen... dağlar...

Kaleye çıktım... Kayalarla insan emeginin kucaklaştığı kale'ye... Dara'nın kayadaki kazıdığı gevezelik yerinde mi diye... Yerindeymiş, «Ben yaptım... Ben ettim... Ben geldim... Ben gittim» diye...

Yine o duvar gibi kayaya bakarak ürperdim: Hükümdarın «kâhınlık» derdinden, bu «ben yaptım... ben ettim» kayaya kazarken, kaç vücut başaşağıya uçurumun dibini boyladı, diye...

Yaptığını, ettiğini, kendin kazzaydın ya... a böbüreldi...

CİPLE VAN TURU...

Başka türlü bir keyif... O hilesiz bakışlı Belçikalı dostuma yaptırısam, belki Nuh'un gemisinden vazgeçer... Yeşil Edremit, Adilcevaz, Erciş... Ve tükenmez Van gölü, adalarıyla...

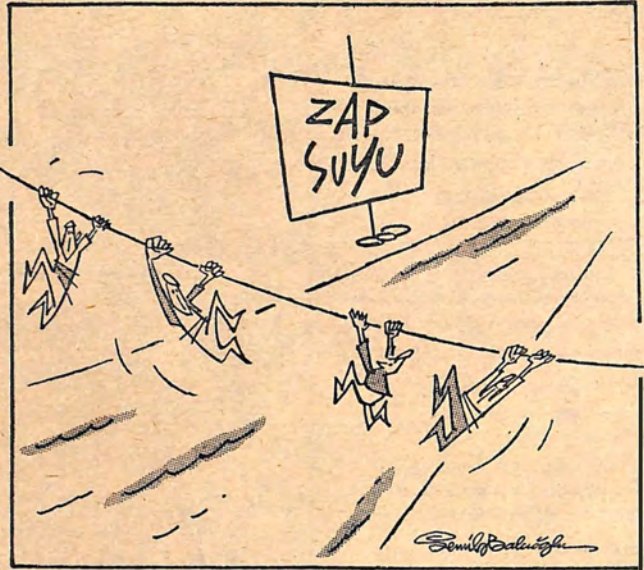
Erciş'te, o Selçuk devrinin yolcuları gibi, gün doğarken, yol almaya başlayan yolcuların, karın doyurdukları, açık hava kebabcısı yok artık... Yağmur, dönen etin üzerine, yürek sızlatan keder gibi damlıyordu «cızzz» diye... Ve kebabtan sonra buruk bir koruk yeniyordu...

Şimdi, uygarlık denen, ozanın «tek dişi kalmış canavar» diye vasıflandırdığı şey her tarafa yayılmış... O tek dişiyle yok etmiş birçok birikimi, sonra kendisi de dişsiz kalmış...

Yola çıkarken amacım bir an önce Ahlat, mezar şehir'e varmaktı... Ahlat şimdi Bitlis'e ait... Ama Van gölünün kenarında olduğu için Van'ın havasında...

Biliyorsun Akbabam, orda, eskiden üniversite varmış... Bağdat üniversitesi kadar ünlüymüş... Yok olmuş tabii... Bugün bir mezar şehiri... Eski Ahlat'tan bahsediyorum... Oniki kadar, güneşte rengi değişen, taştan, Asya çadırlarını hatırlatan Selçuk kümbeti var...

Yer sapsarı... Kümbetler güneşte pembe... Güneşsiz, gri... Fon, Van gölünün maviliği... Bir dosta koşup sarılır gibi Usta Şakird kümbetine vardım... Zaman değinmemiş... Ortada gezinen ünlüleri tanımamış... İçinde yatan kimse boykot yapmamış... Yürüyüş yapmamış... Boykot ve yürüyüş yapmayan bir ölümler kaldı... Politikaya değinmemiş... Gü-

SULAR ÖLÜM SAÇIYOR...

lümseyen göğün altında yükseliyor, zamanın yüzüne eldivenini fırlatarak Hikâyesini biliyorsunuz...

İki kümbetmiş bunlar... Birini usta yapmışmış... Birini de çırağı. Çırağın ayakta kalmış, ustanın yı-kılmış...

Gençlik o zaman da, olmayan tecrübesiyle böbürlenlen yaşlı kuşaktan daha güçlüymiş, kişiliğinde de, eserin de del...

Usta Şakird kümbetinin «Ben sana gösteriririni» havası, bana kendi örselenmişliğini anlattı Akbabam. On sene önce benim de havam «Ben sana, ben size, ben topunuza gösteriririydi»...

O kadar övüldüğüm Amik Kalesi'ne uğramadım...

Amik köylü vardır kalenin dibinde... Tipik bir Doğu köylü... Muhtarın kral, «candarma»nın imparator olduğu...

Ufacık bir sebepten ötürü varmadım: On sene önce, orada bir Muhsine vardı. Çatlak ayaklı, çatlak eli, geceler gibi karanlık ve sorusuz bakışlı, beş yaşında bir Muhsine... Başka türlü güzeldi. Başka türlü gururluydu... İncecik örgüleri bile hidetlenen yılanlara benzliyordu.

Onun büyümlülüğünü görmek istemedim... Hayalimin yolunmuşuyla karşılaşmak istemedim... Acı hayalim çünkü bir adet yolunmuş tavuğ gibi düdü...

VAN'DAKİ POLİTİKA KAZANI...

Van... Şimdiden söyleyeyim... Sınır şehridir... Kazananı, yani iktidarı tutar... Türlü sebepleri vardır tutmasının...

4 milletvekili çıkarır ve bir adet senatör...

Milletvekilleri için benim tahminim 2 AP, 1 CHP, 1 TYP olacak. Senatörü bilmem...

Eski Maliye Bakanı Ferit Melen adaylığını koyacak mı ki? Koyarsa azıcık kök sökeceğe benziyor... Sök-sün azıcık.

Vanlılar yazık ona oy verirken 65'te, «Bizden biri, Bakan olabilecek cinsten biri, gelirse, bizi ihya eder» diye düşünülmüşler... Ta ra ta ta... Kim özünden başkasını ihya etmiş ki... Ta ra ta ta... (Bu senin gagan yaptığı gürlütti Akbabam!)

Politik çekışmenin merkezi Erciş... Çünkü Van'ın bu kazası tek başına bir milletvekili çıkarıyor...

Ama dedim ya, sınır bölgeleri «İktidar» dir... İktidarları alacağı edenler, onlar olmaz katiyen! Yal-

nız halk garip şekilde uyanıyor ve bu uyanış onca sıkıda bacılarımızdan başlıyor. Bu uyanışın ufak bir hikâyesini anlatacağım...

KIRMIZI OY :

Kadın doksan yaşında vardı... Giyimini, kuşamını, tutumunu elli sene beri değiştirmemişti... Hâlâ cıva gibi diri, cin gibi zekiymiş... Hayatı da, ellerinde okka okka, dirhem dirhem tartmıştı...

Vaktiyle çok debede görmüştü, çok da zorluk... Artık oğulları büyü-müştü. O yalnızlıkta yaşayan bir a-na kraliçe gibiydi köyde, yalnızdı.

Oğulları birbirinden kudretli ağa-lardı...

Referandum zamanıydı... Herkeste bir telaş vardı... Oğulları «evet» ç e atılması için bütün bölgeye komut salmışlardı...

Ona da uzun uzun anlattılar, «evet» i... Ama onun kafası kendine göre şartlanmıştı önceden!

«Hükümet» sevmiyordu bir kere... Haso'nun dirliksizliğini hükümetten biliyordu. Memo'nun topraksızlığını hükümetten biliyordu... Musto'nun öküzlüğünün ölmesini hükümetten biliyordu...

Oğulları... Eh, zaten hükümet a-kılı olsaydı, bunca kudretli ağa ol-mazlardı oğulları...

Oy atılma faslı bitti...

Şişinerek herkes sandık açıldı.

Beyaz oyların arasında dört gelin-cik gibi, dört kırmızı oy vardı...

«— Ne? Kim? Vay! Ayl» diye ko-şuşuldu...

Kim cesaret etmişti! Salınan emir ve kumanda'ya karşı... Ne? Kim? Vay! Ayl...

Sonradan anlaşıldı... Kırmızı, gelincik gibi oyları, ağanın anası at-mış, ve üç köylü kadını kandırarak, onlara da attırmıştı...

O «referandum» falan nedir bil-miyordu: O Memo'nun dirliksizliğini biliyordu. Haso'nun topraksızlığını, Musto'nun öküzlüğünün öldüğünü... Onlara «hayır» diyordu... Direnme-siydi ol

Ağa oğlu emir buyurmuşmuş «be-yaz» atılın diye...

Pöh... Ağa oğlu onun karnından çıkmıştı... Ona emir veremezdi ki...

İşte halk!...

İşte Van!

Nimet ARZIK

Aşk Serenadı

ÇEVİREN:

Süheylâ AYKUT

SAHNE ışıkları, ünlü şarkıcı Pablo'nun, birinci sırada oturan güzel bacaklara hayran kalmasına engel olmamıştı. Bir mini elbisenin gözler önüne serdiği bu nefis bacaklar, tenor için sahnenin karanlık dekorundan çok daha değerliydi.

Tatlı ve sıcak sesli Pablo'nun şarkıları günün en büyük olayı sayılıyor, konusunu vahşi ve ateşli aşk hikâyelerinden aldığı eserlerle dinleyici rekoru kırıyordu. Fakat bu gece mini etekli kızın gılgınca alkışları, bütün alkışlara bedeldi. Kendini kaybetmişcesine, avuçlarını patlatırcasına çırpıyordu ellerini.

Hasta olduğu için konsere geleme-yen karısının yokluğu, Pablo için bulunmaz fırsattı. Kocasını bir gölge gibi izleyen bu kadın genç şarkıcıyı bir an yalnız bırakmıyor, onun korkusu yüzünden adamcağız hayranlarının lütuflarından yararlanamıyordu.

Elinde gitarı, dudaklarında sevimli tebessümü, dördüncü defa sahneye çıkıp seyircileri selamlarken, yakınında bulunan piyaniste alçak sesle:

— Birinci sırada oturan beyaz mini elbiseli kıızı gördün mü? diye sordu.

— Gördüm, dedi piyanist, ateş parçası!

— Bana bir yardımında bulunmak ister misin?

— Elbette.

— Kendisini gör, bu gece oteldeki odama gelmesini rica et.

— İstedğin bu olsun. Kız zaten sana hayran. Görmüyor musun, deli gibi çırpıyor!

Tiyatroya iki adım uzaklıktaki bir otel odasında, bir genç kız kalbi çarparak Pablo'yu bekliyordu. Küçük masa üstündeki buz dolu bir kovada şampanya şişesi, yanında iki kristal bardak vardı. Genç kız heyecanlıydı. Zira rüyalarının adamı ile çoktandır hayal ettiği macerayı

— Hangi enayiydi o, «Beyazın adı, esmerin tadı var» diyen?..

nihayet yaşayacaktı. Pablo'nun, piyanist ile gönderdiği haberi alınca, bu davetin sonunun nereye varacağını hesap etmişti.

Kapının hafifçe tıklaması ile yerinden sıçradı. Duvardaki aynaya aceleyle baktı, saçlarını düzeltti, rujunu tazeledi. Sonra:

— Kim o? diye seslendi.

Dışardan fısıltılı bir ses:

— Açınız, dedi, ben Pablo...

Genç kız göz kamaştırıcı güzelliğinden emin, kapıyı açtı. Gelen saksafooncuyla:

— Afedersiniz, dedi. Yanlış isim verdiğim için başışlayınız. Pablo tarafından geliyor. Hayranlarına inza vermekle meşgul olduğundan, biraz beklemenizi rica ediyor.

Söylecekleri bitince çıkmadı odadan. Şampanya şişesini açtı, bardakları doldurdu:

— Gelineye kadar birer bardak içelim, dedi. Şerefimize!

İçkiler yutulandı ve genç kız isteksiz de olsa saksafoonunun kucağına yuvarlandı!

İşini bitiren adam çekip gittikten sonra saçlarını düzeltti, makyajını tazeledi ve yeniden beklemeye başladı.

Çok geçmeden kapı yeniden vuruldu, ardından sevimli bir ses duyuldu:

— Açınız, ben Pablo!...

Açtı. Bu kez gitaristlerden biri girmişti içeri!

— Pablo'yu mazur görünüz, diye şampanya şişesine uzandı delikanlı. Hayranlarının elinden bir türlü kurtulamadı. Ama beş on dakika sonra gelecek.

Birer bardak şampanya, ardından yakışıklı gitaristin cüretkâr davranışları...

Gitarist gittikten sonra genç kadın düşünmeye başladı. Bu komedi böyle sürüp gidecek olursa, bütün orkestra ile sevişmek zorunda kalacaktı.

Kapı yeniden vurulduğu zaman, daha önceki durumlarla karşılaşmak için dikkatle sordu:

— Kimsiniz?

— Ben Pablo, dedi dışardaki ses.

— Pablo olduğunuzu ispat etmeden imkânı yok bana kapıyı açtırmazsınız!

— Neden?

— Böylesine bayağı oyunları yutmamaya karar verdim de ondan...

— Ne demek istiyorsunuz? Sizi belki biraz beklettim ama, inanın hayranlarımdan kurtulmak kolay olmadı. İsterseniz Pablo olduğuma yemin ederim.

— Hayır, yemin değil, ispat edin yeter!

— Peki ama, ispat etmek için ne yapayım?

— En sevilen şarkılarınızdan bir kaçını söyleyin.

Gelen, gerçekten Pablo'ydu ve hayranı ile tatlı saatler geçirmek için

kapının ardında özel bir konser vermek zorundaydı.

Ünlü şarkıcının gecenin bir vaktinde güzel bir kadına konser verdiğini gören otel müşterileri:

— Sesi var ama, zavallının aklı yok, dediler. Aşk yapılacak yerde şarkı söylüyor, şarkı söylenecek yerde aşk yapıyor enayi!

Leopold Massiera'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

✱

Kavga!

Karı koca kavga ediyorlardı. Genç kadın ağlayarak:

— Artık bıktım, diye bağırdı. Anemin evine dönüyorum!...

Koca sâkin bir sesle:

— Al şu 50 Frank'ı, yol paran.. dedi.

Kadının göz yaşları durdu, hiddetle:

— Ya dönüş param? diye sordu. Onu kendi cebimden mi ödeyeceğim?

Kim?

Duval arkadaşına kaderli bir sesle: — Flört ettiğim Maria nihayet evleniyor, dedi.

— Aldırma canım, diye arkadaş teselli etti. Biri giderse, on'u gelir... Kiminle evleniyor haspa?

— Benimle!

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

Dehri efendi ve misafirler Hayriye hanımın evine yollandılar. Gece öndeki arabaya bindirildi. Ve nikâh memurunun yolu tutuldu. Nikâh memuru bu adı tanıyordu ama, yolda yüzlerce nikâh kuyduğu için unutmuydu. Hayriye hanımı görürne:

— Oo siz mi? diye güldü...

Hayriye hanım:

— Benim ya, diyerek nikâh memuruna metelik vermedi...

Dehri efendi ve Hayriye hanım, hemen nikâh memurunun odasında masanın başına oturdular. Dehri efendinin şahidi Süleyman bey, Hayriye hanımınki de Osman efendi oldu...

İki, evet evet sesi duyuldu. Sonra alkışlar... Dehri efendi dünya evine girdi... Misafirler oradan doğruca evlerine gittiler, yeni evliler de Dehri efendinin evine...

Daha kapıdan girer girmez, Hayriye hanım:

— Pantolonunu niye buruşturdu öyle? Bir daha ayak ayak üstüne atarken dikkat et, nikâh memurunun yanında bacağına dokunacaktım ama, ayıp olur diye dokunmadım... Bak, ayak ayak üstüne mi atacaksın, önce şu ayağın biraz yana doğru açarsın, sonra öteki ayağın hiç öteki ayağının üzerine sürmeden, havadan getirerek koyarsın. Fakat en iyisi ayak ayak üstüne atmamaktır. Anladın mı? dedi.

Dehri efendi, başını salladı:

— Anladım...

O sırada, Hayriye hanım, Dehri efendinin başındaki üç beş tel saçın arasında kepekler gördü. Sanki fare görmüş gibi:

— Ayol bu ne? dedi...

Dehri efendi, çılgın tesiriyle sıçradı:

— Ne var Hayriye hanım? dedi.

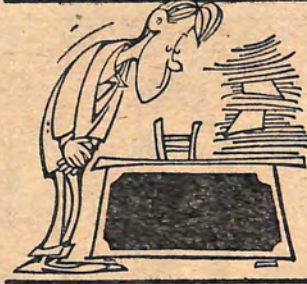
— Başın!

— N'ulmuş başıma?

— Başın başın...

Dehri efendi, gözlerini yukarıya kaldırarak başını görmeye çalıştı:

— Vardır bir şeyi. Dersin o kırık, ufakken ulmuştur. Trabzandan düşmüşüm.

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Kadın, tekrar bir çığlık attı:

— Keşki her tarafı kırık olsaydı da, o olmasaydı...

Dehri efendi, aynaya uzattı başını. Hiçbir şey göremedi.

— Yuktur bişey başımda...

Kadın, kızgın:

— Ya o kepekler ne? diye sordu.

— Kepek mi?

— Kepek ya... Bir kepek insanın başına neler açar bilir misin sen? Önce kepek olur, onun arkasından sirke... Sirkenin arkasından...

Dehri efendi, şaklabanlıklarını olsun diye:

— Turşu! dedi ve sırtıttı.

Ama Hayriye hanım kışkırttı:

— Bana bak Dehri efendi, ben her şeyden önce evimde temizlik ararım, dedi. Bu kepekler ilerde pekâlâ bit olabilirler... Aman Allahım bit... Biliit... Biliit!

Dehri efendi, kafasını kaşımaya başladı... Kadın hâlâ:

— Biliit, biliit! diye bağırıyordu... Dehri efendi, mutfak olarak kullanılan merdiven altındaki gazocağına doğru gitti. Hayriye hanım sorduu:

— Ne yapacaksın?

— Su ıstacağım.

Kadın tekrar çığlığı bastı:

— Olmaz, dünyada olmaz... Ben başı kepekli bir adamla başımı aynı yastığa koyamam...

Dehri efendi, gülerken:

— Ben de onu diyorum ya şeker karıcığım, dedi. Başımı yıkayacağım, ondan sonra geleceğim yanına...

Kadın, üzgün:

— Ah ah, aradan bir kaç gün geçmiş, biraz samimi olmuş olsaydık, seni ben bir yukasaydım da görseydin, dedi...

Dehri efendi, heyecanlı:

— Şimdi yıkasana, dedi.

Kadın, işveli:

— Ayol nasıl olur? dedi.

— Ulur...

— Olmaz. Sonra...

— Üyle olsun karıcığım...

— Sen hem niçin üyle biyle diyorsun? Hiç üyle denir mi, öyle denir. Biyle de denmez, böyle denir... Koskoca nüfus memurusun. Ayıp değil mi? Duymayım bir daha...

— Ulur karıcığım.

— Aa aaa, ulur da ne demek? Ne ayıp şey. Hem bir kadına ulur demek. Bundan sonra ulur da demiyeceksin, olur diyeceksin. Söyle bakalım!

— Ulur...

— Ulur, olur...

— Ulur...

— Ayol işimiz iş ha... Bu koskoca adama çocukmuş gibi bir de konuşmasını öğreteceğiz. Olur olur...

— Olur!

— Hah, biraz oldu. «U» yu uzatma Olur. Kısaca söyleyeceksin...

Dehri efendi gazocağını yakmış, üzerine gaz tenekesini koymuştu. Bu arada Hayriye hanım, evin içini şöyle bir gezdi:

— Ayol bu pencerenin perdesini niye böyle eğri takmışsın?

— Hangi pencerenin Hayriye hanım?

— Aa ayol insan hangi pencerenin perdesini eğri taktım, hangisininkini düz taktım bilmez mi?

— Hayriye hanım yatak odasında mısın?

— Girmedim daha oraya!...

Demek ki Hayriye hanım öteki odadaydı. Oysa ki yaşlı Dehri efendi perdeyi düz takabilmek için tam üç kez masanın üzerinden inmiş, karşıya geçip bakmıştı. Demek ki yine de bir tarafı eğri olmuştu...

«Ne yapalım düzeltiriz» dedi içinden. Sonra, karısına seslenerek:

— Yarın yaparım be Hayriye hanım, dedi.

— Ne, yarın mı?

— Yarın...

— Pekiyi, ben bu gece nasıl yatacağım?

Dehri efendi, karısının yanına geldi. Ellerini tutarak:

— Biz bu tarafta yatacağız hayatım, dedi. Öyle güzel hazırladım ki yatak odasını, çarşafını kullanmadım bile!

— Dehriiii!

— Emret sultanım.

— Bu perde böyle eğik vaziyette durursa bu gece benim gözüme uykum girmez. Haydi masayı al gel de ben tarif edeyim sen düzelt!

— Ulur Hayriye hanım!

Dehri efendi, kocaman masayı taşıyarak salondan içeriye taşıdı. Sonra üzerine bir sandalye koydu. Keser ve çivi getirerek:

— Tut karıcığım, dedi. Ben söyle bir zıplayayım, sen bana keserle çivi ver, sonra et tarif, ben düzeltiyim eğriligi...

— Ayol ben bir filme gitmiştim, o filmde Türkçe bilmeyen bir gâvur turisti vardı, tıpkı onun gibi konuşuyorsun.

— Aulamadım karıcığım.

— Ayol, et tarif, ben düzeltiyim eğriligi denmez ki. Sen tarif et, ben pencere perdesinin eğriligi düzeltiyim denir.

— Üyle mi denir sultanım?...

— Aa aaa, bizim evliliğimiz sana dil öğretmekle geçecek galiba. Üyle değil, öyle öyle... Canım insan boş vakitlerinde bin kere üstüste öyle öyle dese öğrenir... Sonra, onu bırakır geçersin ulur yerine olur demeye, bin kere de olur dersin... 1-şini ne akşamları. Dur ben sana akşamları bunları öğreteyim.

— Öğret karıcığım...

— Ne?

— Bişiy demedim, öğret, dedim...

— Ayol öğret...

— Öğret...

— Anlaşıldı, ne ise bundan sonra ben her hatâlı kelimeni aklımda tutar, akşamları gelince sana bin kere söyletirim...

— Söylet karıcığım...

— Söylet söylet!...

Dehri efendi, kadına gösteriş olsun diye genç bir adam gibi masaya sıçramak istedi. Ama sıçramasıyla dizini masanın yanına vurması bir oldu. Başka zaman olsa, ufer, dizini ovar, sızmanırdı ama, şimdi karşısında Hayriye hanım vardı. Onun için hiç sesini çıkarmadı. Bir daha tecrübe etti. Karısına:

— Bilir misin sen? dedi.

— Öyle denmez. Sen bilir misin denir.

— Sen bilir misin ki karıcığım, atlama birincisiydin ben mahallede.

— Şimdi mi?

— Yuk canım...

— Yok canım.

— Yok canım... Atladım herkes ten fazla, bakarlardı ağzı açık...

— Yine başladın o filmlerdeki gâvur turisti gibi konuşmaya...

Dehri efendi vazgeçti konuşmaktan. Sıçramaktan da vazgeçti. Nasıl olsa atlayamayacaktı. Bir sandalye getirdi, üzerine bastı ve masanın üzerine çıktı. İyi has ama, şimdi masanın üzerindeki sandalyenin üzerine nasıl çıkacaktı? Kendisi perdele, komşunun oğlu Halit'e rica etmiş, taktırmıştı.

— Karıcığım tutarsın!

— Neyi?

— Sandalyenin bacağına.

— Ayol gören de seni orada cam-bazlık yapacak sanır. Korkma korkma masanın ayağı kırılmaz senin ağırılığınla, zaten etin ne budun ne?

Dehri efendi kızacağına, sırtıttı:

— Sen bilirsın ben kaç kiloydum eskiden? dedi.

— Bir ton mu?

— Yuk be...

— Yok be yok...

— Yuk yuk... Tastamam yetmiş kilo. Sonra indim geldim bu kiloya.

— Kaç kilosun?

Dehri efendi, tam yedi kilo yalanıyla:

— Tastamam altmış, dedi. Ama şişmanlarım bundan sonra. Haçan ki evlenmişim...

— Kaçan mı?

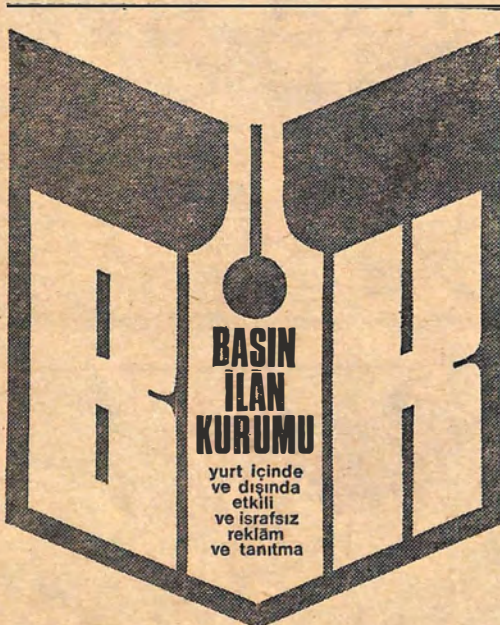
— Haçan haçan.

— Nedir haçan?

— Yâni ya şey Hayriye hanım...

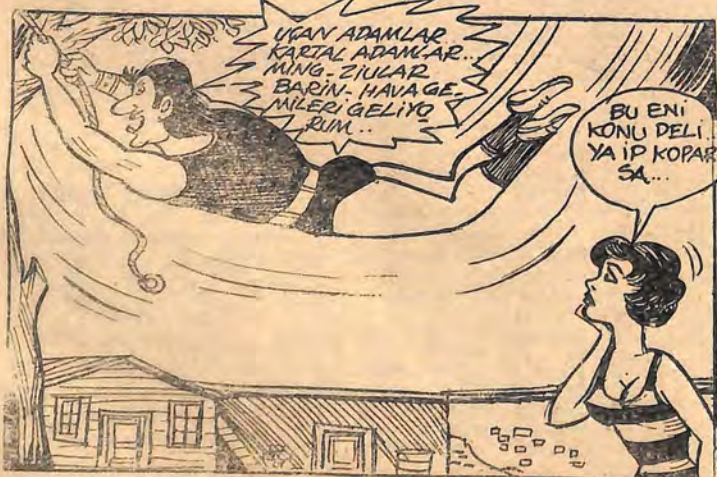
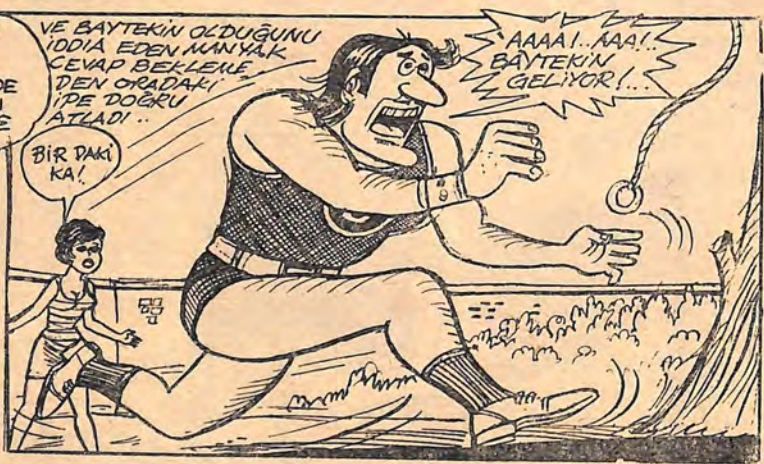
Neydi yavı haçan?... Bir şeydi ya, unuttum işte karıcığım.

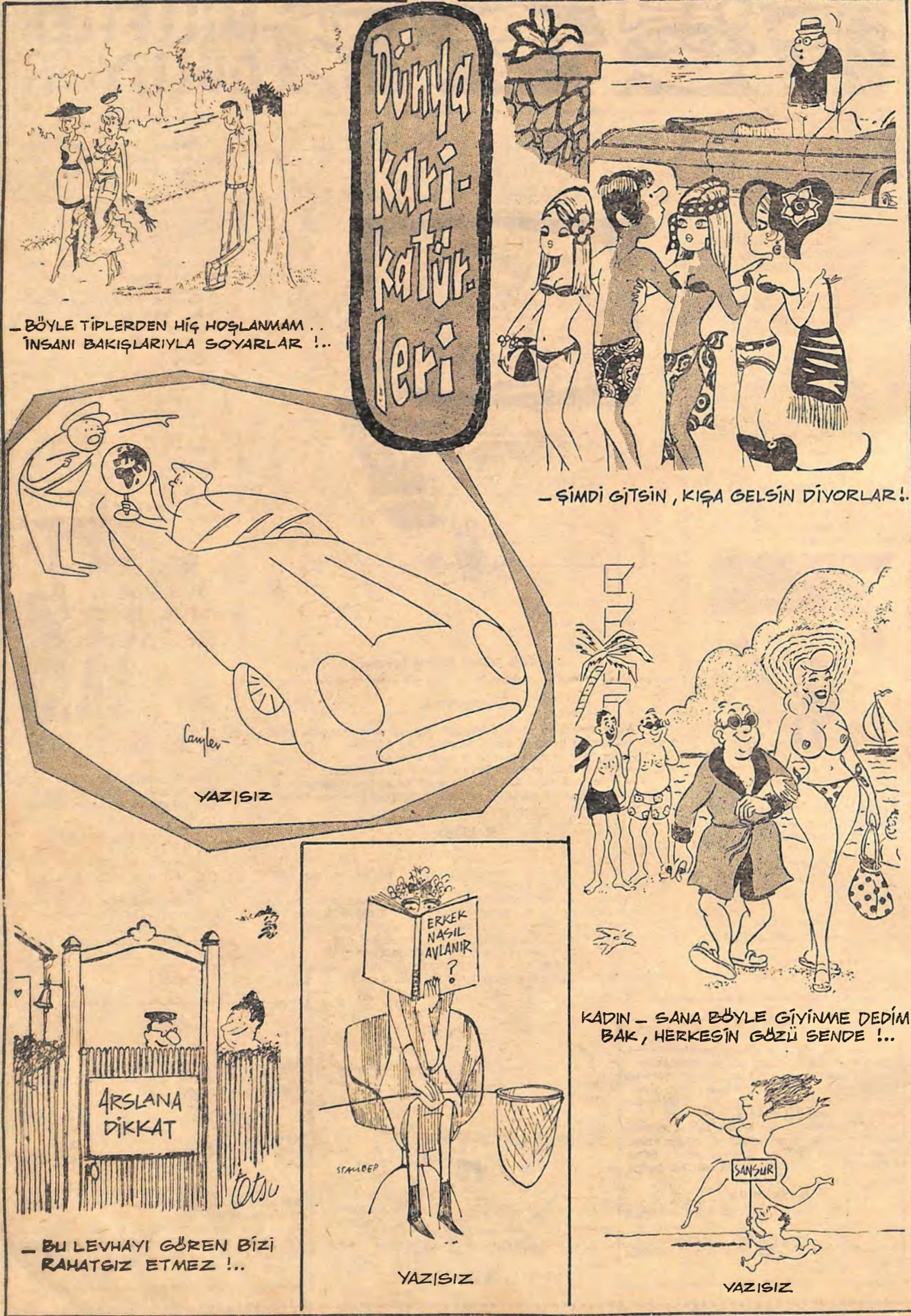
(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlar. • Eskiz ve program hazırlar. Objektif tavsiyelerde bulunur. • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

MİLLETLER GÜLÜYOR

Direksiyon dersi

Adam, karısına araba kullanmasını öğretiyordu.

— Işık kırmızıyken duracaksın, dedi. Yeşilken geçeceksin, benim yüzüm bembeyaz olduğu zaman da fren yapacaksın!

Yeter be!

Küçük kız, masanın üstündeki meyve tabağından, annesine sormadan bir armut almış, fakat yerken yakalanmıştı.

— Yaptığın doğru değil, diye çıkıştı annesi. Sormadan alınan şeylere hırsızlık denir ve Allah hırsızlara aklı gelmedik cezalar verir.

O sırada korkunç bir fırtına patladı ve gök gürültüsüyle karışık yağmur başladı. Korkusundan kapı arkasına gizlenen kız hıçkırarak ağlarken:

— Yeter be! diye bağırdı. Bir armut için bu kadar gürültü yapılmaz ki!

Ayakta

Şapkacı dükkânına giren deli: — Bana yumuşak bir şapka veriniz, dedi. Aman çok yumuşak olsun, başaşağı geldiğim zaman başımı acıtmasın!

— Nasıl?.. Hem beni yangından kurtardınız, hem vereceğim mükafatı mı istemiyorsunuz!..

Soru

Alelade sesi olan şarkıcı kadın, arkadaşlarının biriyle konuşuyordu:

— On yıl önce sesimi yirmi milyon liraya sigorta ettirdim, dedi.

— Yaa, dedi arkadaşı. Peki, bütün bu paraları ne yaptınız?

Tasarruf

İskoçyalı iki çiftçi konuşuyorlardı. Söz, ekinden, sürüden, kümes hayvanlarına gelince:

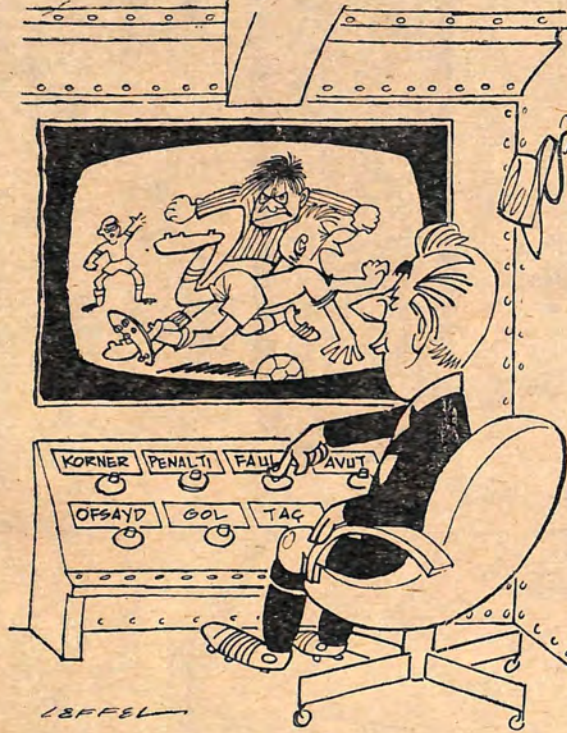
— Tutumluluk dedin mi, benim horozum üstüne yoktur, dedi biri. Boşuna nefes tüketmemek için, sabah oldu mu köyün diğer horozlarının ötmesini bekler.

— Tutumluluğu gel de sen benim horozda gör, diye cevap verdi arkadaşı. Bütün horozların ötüşünü dinliyor dinliyor, sonra başını sallayarak bu ötüşleri tasdik ettiğini belirtiyor!

Karakolda...

Sokak lâmbasına bindiren sarhoşları karakola getirip sorguya çeken polis sordu:

— Arabayı hanginiz kullanıyordunuz?
— Hiçbirimiz... dedi biri. Direği kullanan namussuzda kabahat!

1980 yılının futbol hakemi!

Öyleyse...

Nüfus dairesine giren İskoçyalı, bir oğlunun dünyaya geldiğini bildirerek gereken kayıtlı yaptırdı, işi bitince:

— Bir şey vermem gerekiyor mu? diye sordu.

— Hayır, dedi memur. Doğum kayıtları ücretsizdir.

— Öyleyse defteri kapatmayın, dedi İskoçyalı. Gelmişken bizim yedi yaşındaki ikizlerle, askerlik çağındaki oğlumun kaydını da yaptırayım!

Reklâm

Arkadaşına:

— Dünyanın parası harcanarak yapılan reklâmlara akıl erdirmiyorum doğrusu, dedi.

— Yoo, dedi beriki. Tabiat bile reklâmın yararı hakkında insanlara örnekler veriyor. Sözelgeliş tavuklarla ördekleri alalım ele. Tavuklar yumurtlarken bütün güçleri ile bağırdıkları halde, yumurtlayan ördeğin sesi çıkmaz.

— Eee, benim söylediğim şeyle seninkinin ne ilgisi var?

— Sırf bağırdığı için tavuk yumurtasına rağbet fazladır, ördük yumurtası almak kimsenin aklına gelmez.

Yazısız

Sırası mı yâni?

Caddenin bir tarafından diğer tarafına geçmek isterken kaza atlatan orta yaşlı kadın, boylu boyunca yere uzanmıştı. Bir anda olayı görenler başına üşüştü, ambulansa telefon edildi, kazanın geçtiği yere polis getirildi. Sıcacı ısıcağına ifade almaya girişen polis kadının ismini sordu, adresini sordu, yaşını sordu. Bütün soruları cevaplandıran kadın, sırası kaç olduğunu gelinece:

— Şimdi sırası mı canım, diye inledi. Böyle bir anda kim yaşamı hatırlayabilir ki?

Üzüntü

Üstü başı pejmurde, saçı sakalına karışmış adam bir duvar dibine çökmüş, bir hayır sahibinin verdiği kuru ekmeği kemirmeye çalışıyordu. Bir an düşündü:

— Tanrı beterinden saklasın, dedi. Bir kuru ekmeğe muhtaç olacaktık ha! Oysa bugün günlerden perşembe... Hapisanenin fasulye günü. Neden şeytana uydum da kıptım bilmem ki...

— Yanımıza bu kıyafetle geldiğim için özür dilerim madam... Zili mösyö çaldı zannetmiştim!

Etki

Öfkeyle garsona seslenen müşteri, önündeki kahveyi işaret ederek:

— Siz, dedi, sinirler üzerinde çok etkisi vardır diye bu kahveyi mi söylüyordunuz?

— Evet, dedi garson. İspatı meydanda... Henüz bir yudum içtiniz, daha yutmadan sinirlerinizi veriniz!

Kim?

Doğumunu ziyaret eden kadın, doğum yapan arkadaşının başucunda oturan adama:

— Tebrik ederim, dedi. Bebeğin babası sizsinizdir her halde?

Boynunu bükten adam:

— Kimbilir, dedi. Ben sadece lohusanın kocasıyım!

Kolaylık

Üç İskoçyalı aynı kızı seviyordu. Meseleyi kökünden halletmek isteyen aşıklardan biri, arkadaşlarını çağırarak:

— Açık konuşalım, dedi. Üçümüz de Mari'ye âşığız. Bunu birbirimizden gizleyip duracağımıza, bir nişan yüzüğü alıp, parasını aramızda bölüşsek daha iyi olmaz mı?

Bu yaz

cebinizde kalan son 200 lira belki de 100.000 lira kaybetmenize sebepe olabilir

Bankada hesabınız olabilir. Fakat unutmayınız ki Türkiye İş Bankasından kazanacağınız 100.000 lira belki de son yatıracağınız 200 liraya isabet edecektir

Son şansınızı kaçırmayınız. Artan 200 liranızı 15 Ağustos'a kadar Türkiye İş Bankasına yatırınız.

Bu çekilişte:

10 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
25 adet 10.000 lira
100 adet 1.000 lira

ayrıca
1400 talihliye çeşitli
para ikramiyeleri

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

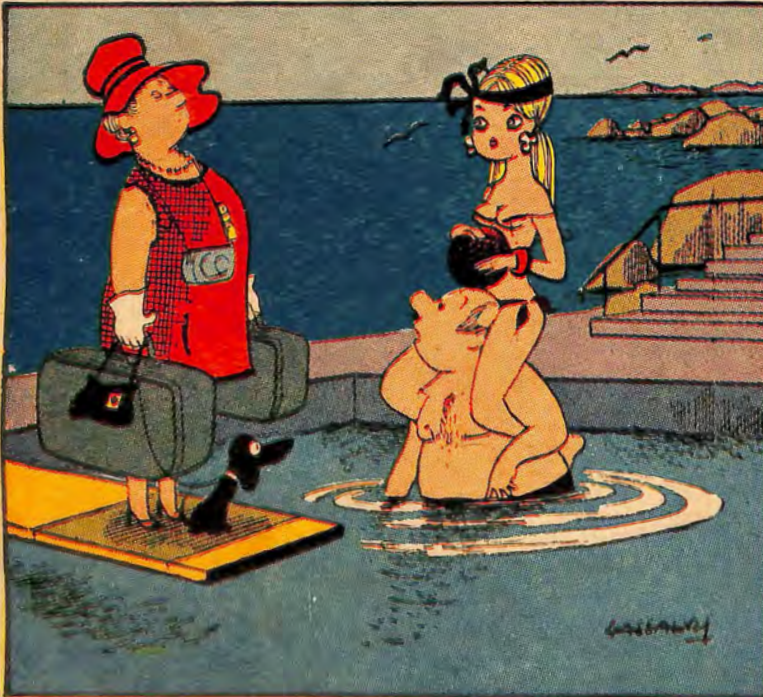

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

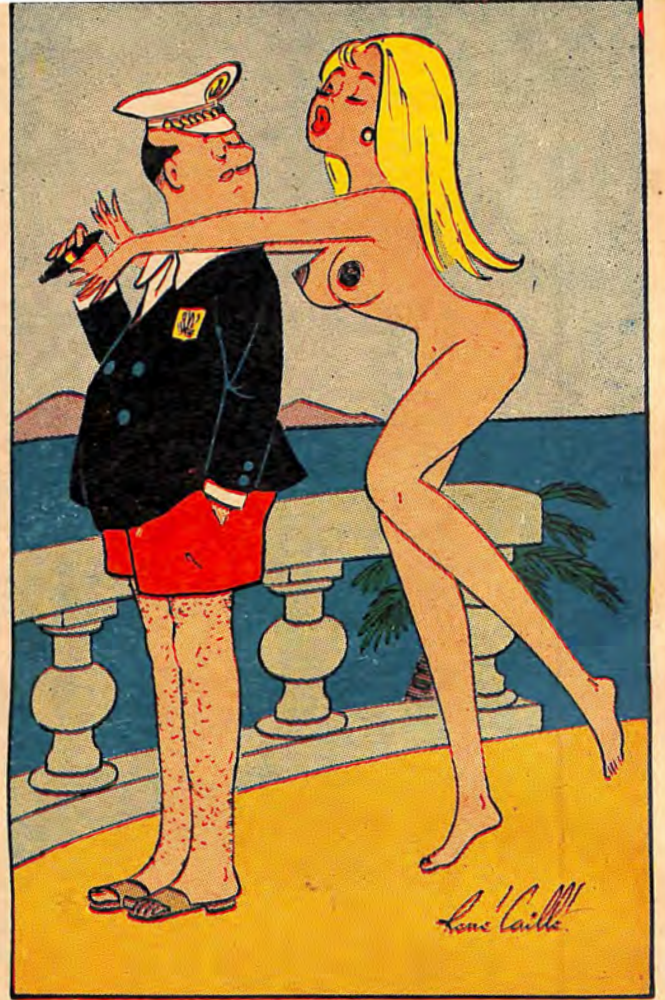
Akhaha

— KOKLAMAK DA YASAK MI KÜÇÜK HANIM ?

— NEDEN KIZIYORSUN ?.. BİR ARKADAŞ OLSUN EDİNMEĞE HAKKIM YOK MU ?..

— GÜNAYDIN MÜDÜR BEY NE SICAK , NE SICAK ; SİZE ÖYLE GELMİYOR MU ?..

— BU GECE SİZİ GÖRMEK İSTİYORUM ..
— YAAA BUTÜN GÜN GÖRDÜĞÜZ YETMEDİ Mİ ?..